SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА
Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 37, П'ЯТНИЦЯ, 12 ВЕРЕСНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 37, FRIDAY, SEPTEMBER 12, 2014 $2.00

Пам'ятаймо про Україну!

Заява Президента України Порошенка

Обговорення ситуації в Україні під час зустрічі НАТО у Вейльсі, Великобританія, минулого тижня, зокрема засідання Комісії „Україна-НАТО" стали особливими подіями у 20-річній історії партнерства між незалежною Українською державою і Альянсом. Нижче вміщуємо Заяву Президента України Петра Порошенка за результатами згаданого засідання.

Шановний Генеральний секретар, Ваші Високоповажності Пані та Панове!

Я радий сказати Вам, що сьогодні ми мали відкриту та дуже конструктивну дискусію на засіданні Комісії „Україна-НАТО". Я ніколи раніше не відчував настільки сильну підтримку, яка була виявлена сьогодні по відношенні до України, з боку керівників держав та урядів, які представляють народи країн-членів НАТО.

Це справді є визначальною подією на найвищому рівні у 20-річній історії партнерства між Україною та НАТО.

Це партнерство завжди було визначальним фактором міжнародної та реґіональної безпеки та стабільности. Безпеки та стабільности, які грубо підриваються російською аґресією проти моєї країни. І кожен керівник уряду та глава держави наголошував на необхідності єдности та солідарности з Україною, яку має засвідчити НАТО. З самого початку цієї ворожнечі Альянс надавав Україні максимально можливу політичну та практичну підтримку. Ця позиція була підтверджена главами держав і урядів держав-членів НАТО сьогодні. Це високо цінується.

Ми також вдячні НАТО та окремим союзникам за практичну допомогу Україні в останні місяці – гуманітарну допомогу мирному населенню, яке постраждало в результаті збройного конфлікту; консультативну підтримку; лікування поранених українських військовослужбовців.

На зустрічі багато союзників заявили про додаткову практичну допомогу Україні, що буде надана на двосторонній основі, включаючи зобов'язання зробити внесок у новостворені цільові фонди з нарощування обороноздатности, і що особливо важливо: реабілітація поранених військовослужбовців, двостороннє військове співробітництво у сфері постачання летальної і нелетальної зброї. Ми вітаємо та цінуємо ці докази істинного особливого партнерства.

Цілком нова ситуація в контексті безпеки, що виникла внаслідок цієї аґресії, потребує наших спільних заходів, спрямованих на

(Закінчення на стор. 10)

У Канаді здійснено „Проєкт 100"

Ліда М. Василин

ЕДМОНТОН, Альберта. – З нагоди всеканадського відзначення 100-річчя з дня проголошення першої операції інтернування українців та інших меншин 22 серпня 1914 року, Дім української молоді, осідок Українських державницьких організацій на терені Едмонтону (Ліґи українців Канади, Ліґи українок Канада, Спілки української молоді та Товариства сеньйорів ім. Марка Боєслава) приєднався до „Проєкту 100" – ініціятиви Ukrainian Canadian Civil Liberties Association. Ця асоціяція вже понад 20 років інформує канадців та досліджує цей страшний епізод канадської історії.

На запрошення канадського уряду тисячі українських селян, переважно з Австро-Угорської імперії, вирушили до Канади. Обіцянка була, що кожен отримає вільну землю.

У Канаді українці кинулися до праці. Події

(Закінчення на стор. 14)

Учасники відзначення в Едмонтоні (зліва): член та спікер Провінційної асамблеї Євген Звоздецький, член дирекції Дому української молоді Ярослав Шевчук, голова Товариства сеньйорів Петро Дацків, голова Ліґи українок Канади Іванна Шевчук, радний Дейв Локін і член організаційного комітету Тарас Подільський.

ГОЛОВНА ТЕМА ДНЯ

Україна – в центрі зустрічі НАТО

Петро Часто

4-6 вересня у британському Вейльсі, в місті Нюпорт, відбувалася зустріч НАТО, в центрі уваги якої перебувала Україна. Або – майже в центрі, оскільки мова там ішла і про війну в Сирії, і про завершення місії альянсу в не менш драматичному Афганістані.

Але тому що збройна аґресія Росії проти України і праведна боротьба українців за свободу і рідну землю з кожним днем все виразніше постають у всьому своєму загальноевропейському значенні, світова преса визнала, що саме ці обставини зробили теперішню зустріч керівників 28 країн-членів НАТО найважливішою за 20 останніх років.

Очевидно, Президент України Петро Порошенко їхав до Нюпорту не просто з добрим передчуттям, але й з позитивною попередньою інформацією, бо ще того ж дня, 4 вересня, тобто ще до офіційного відкриття зустрічі, розмістив у „Twitter" ці два речення: „Територіяльну цілісність України підтримують США, Великобританія, Німеччина, Франція, Італія! Разом – сила!". Цей оптимізм виплив відразу з першої групової розмови П. Порошенка з Президентом Бараком Обамою, Прем'єр-міністром Великої Британії Дейвидом Кемероном, Канцлером Німеччини Анґелою Меркель, Президентом Франції Франсуа Оландом і Прем'єр-міністром Італії Матео Ренці.

Відтак український керівник мав двосторонню зустріч з Президентом Б. Обамою – попри те, що на 18 вересня запланована візита Президента України до Вашинґтону.

Протягом тих двох днів відбулися також зустрічі П. Порошенка з Президентом Польщі Броніславом Коморовським, Президентом Туреччини Реджепом Тайїпом Ердоганом, Прем'єр-міністром Канади Стівеном Гарпером, Державним секретарем США Джоном Кері, Генеральним секретарем НАТО Андерсом Фоґ Расмусеном.

4 вересня, після засідання Комісії „Україна-НАТО" була оприлюднена підсумкова Декларація, в якій країни-члени НАТО засудили збройну аґресію Росії проти незалежної Української держави. Зокрема документ говорить: „Ми закликаємо Росію відкликати самопроголошену анексію Криму, якої ми не визнаємо і не визнаватимемо. Росія має припинити підтримку сепаратистів на східньому кордоні України й утриматися від подальших аґресивних дій проти України. Союзники розцінюють будь-які односторонні російські військові чи спостережні дії в Україні під будь-яким прикриттям, включаючи гуманітарне, як кричуще порушення міжнародного права".

Підсумком цього засідання була також присвячена заява П. Порошенка (див. нашу стор. 1), в якій Президент наголосив на винятковій важливості партнерства України з НАТО і висловив вдячність західнім державам за допомогу у тяж-

(Закінчення на стор. 16)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Місію ООН продовжено

КИЇВ. – Місію спостерігачів ООН в Україні продовжено до 15 грудня. Про це повідомив 9 вересня заступник офіційного представника Генерального секретаря ООН Фархан Хак. ООН готова контролювати виконання угоди про припинення вогню. Місія налічує 34 співробітників у Києві, Донецьку, Львові, Одесі та Харкові. Вона розпочала свою роботу в Україні з 15 березня. Верховний комісар ООН з прав людини Зейд Раад Зейд аль-Гусейн заявив, що з середини квітня цього року в ході збройного конфлікту на Донбасі загинули щонайменше 3,000 осіб. *(УНІАН)*

Партія „Самопоміч" йде на вибори

КИЇВ. – 9 вересня бійці батальону „Донбас" на чолі з Семеном Семенченко, колишній Міністер економіки Павло Шеремета та партія „Воля" Єгора Соболєва вирішили йти на позачергові парляментські вибори у складі партії „Самопоміч" Андрія Садового. „Самопоміч" і „Воля" підписали меморандум і йдуть на вибори разом. До них приєдналася частина активістів Реанімаційного пакету реформ (РПР). Громадська організація „Евромайдан" оприлюднила й першу десятку партійного списку. Очолила список партії Ганна Гопко, громадська активістка та координатор РПР. Є. Соболєв отримав шосте місце у списку, А. Садовий – 50-те. *(„Укрінформ")*

Літак збили ракетою

АМСТЕРДАМ. – Голяндська комісія з безпеки 9 вересня оприлюднила попередній висновок щодо причин катастрофи маляйзійського „Боїнґа" 17 липня в небі над Україною рейсу. Остаточні результати розслідування міжнародні експерти обіцяють оприлюднити пізніше. Рештки літака були на території, яку контролювали проросійські бойовики. Доступ міжнародних експертів та рятувальників до місця його падіння деякий час був обмежений. „Літак розпався у повітрі, ймовірно, в результаті структурних ушкоджень, що спричинили високошвидкісні об'єкти, які проникли у літак ззовні", – сказано у опублікованому звіті. Прем'єр-міністер Маляйзії Наджиб Разак заявив, що літак був збитий ракетою „земля-повітря" в районі, контрольованому проросійськими бойовиками. *(Бі-Бі-Сі)*

Громада була обурена

ПАВЛОГРАД, Дніпропетровська область. – 200 тис. грн. виділили на встановлення пам'ятника „учасникам антифашистського повстання 1943 року". Монумент мають відкрити 18 вересня. Представники громадськости обурені: в непростий для країни час гроші з бюджету мають йти на зміцнення обороноздатности міста, а не на скульптури. У міській раді Павлограда такою реакцією активістів були здивовані і концепцію монумента змінили. Він має увічнити пам'ять також героїв національно-визвольної боротьби початку XX ст. і маловідомого Павлоградського антибільшовицького селянського виступу 1930 року. У центрі монумента викарбують тризуб і напис „Цінуємо життя і волю". *(УНІАН)*

У Криму почали масові обшуки

СИМФЕРОПІЛЬ. – В окупованому Криму проводяться масові обшуки в помешканнях кримських татар та громадян України, які проживають на території півострова. На світанку до осель вриваються озброєні люди у камуфляжі та масках на обличчях. Заступник голови Меджлісу кримськотатарського народу Наріман Джелял вважає такі дії російських силовиків спробою залякати кримських татар з активною громадянською позицією. *(Радіо „Свобода")*

Портрети з'явилися на вулицях

КИЇВ. – На будинках біля табличок з нумерацією почали з'являтися портрети людей, на честь яких названі вулиці. Так, на Воскресенці зображені портрети живописця Василя Перова, винахідника Миколу Кибальчича і письменника Едуарда Вільде. Намалював їх на фасадах будинків художник Дмитро Журавель. На створення 13 портретів у художника пішов тиждень. *(„Українська правда")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Що ми знаємо про добровольчі батальйони

Дії добровольчих батальйонів під час Антитерористичної акції (АТО) — предмет серйозних громадських дискусій. Вони мають величезну підтримку в українському суспільстві, але також зазнають гострої критики: мовляв, чому бійці-добровольці обговорюють дії командування, чому пов'язані з політикою, чому не вступають в армію, чому серед них замало дисципліни, навіщо вимагають собі танки й артилерію, навіщо вони взагалі потрібні? Відповіді на ці запитання наші читачі знайдуть у нижче вміщеному матеріялі українського журналіста Юрія Бутусова, який від самих початків АТО висвітлює хід війни на сході України.

Насамперед слід визначитися з дефініціями. В Україні існує чотири різновиди добровольчих військових частин, зформованих переважно з добровольців: батальйони Територіяльної оборони (БТРО); батальйони спеціяльного призначення Міністерства внутрішніх справ (МВС); резервні батальйони Національної ґвардії; добровольчий корпус „Правий сектор".

У чому відмінності між ними?

Батальйони Територіяльної оборони (БТРО) підпорядковуються Міністерству оборони. Їх створення передбачене чинним мобілізаційним пляном. Комплектують БТРО військкомати за плянами, затвердженими мобілізаційним управлінням Генерального штабу. Офіцерів БТРО призначає Генштаб, а в тих випадках, коли якісь структури влади рекомендують офіцерів з місцевих добровольців, військові комісаріяти намагаються йти назустріч.

Один з найвідоміших батальйонів – „Айдар" – є 24-им батальйоном Територіяльної оборони Луганської области й підпорядковується Міністерству оборони, а не МВС. „Айдар" – виняток з правил: він створений без участи військового комісаріяту Луганської области, мобілізаційним пунктом батальйону є сам його командир.

БТРО у воєнний час призначаються для охорони стратегічних об'єктів і комунікацій. Їх чисельність, за колишнім штатом, становила 426 осіб, оснащених виключно легким піхотним озброєнням.

У БТРО значна частина особового складу — не добровольці, а мобілізовані громадяни. Річ у тому, що БТРО формується за наказом Генштабу, і до певної дати — у дуже стислий термін – військовий комісаріят заповнює всі вакансії. Якщо на обліку є добровольці, котрі підходять за військово-обліковою спеціяльністю, — їх беруть, а решта складу — призивається.

На жаль, мобілізаційну структуру в Україні останніми роками було майже повністю зруйновано. Тому часто виникають помилки — і кваліфіковані військовослужбовці запасу не отримують повістку навіть після того, як самі звертаються у військкомат. А тих, хто категорично боїться призову, — мобілізовують. Це призводить до того, що бойові якості підрозділів одного й того самого батальйону неоднорідні. В одній частині хтось скаржиться й проситься додому, хтось може порушувати дисципліну, а хтось воює героїчно і професійно.

Це характерно і для реґулярних частин Збройних сил. Однак, більшість БТРО повністю складаються з мотивованих добровольців — це насамперед 20-ий батальйон Дніпропетровської области, 11-ий батальйон з Києва, 24-ий батальйон Луганської области „Айдар". Бойові якості багатьох БТРО високо цінує армійське командування. БТРО створені в кожній області залежно від її мобілізаційного потенціялу. Підписано накази на створення 31 БТРО.

Резервних батальйонів Національної ґвардії України (НГУ) покищо три. Підписано наказ на створення четвертого.

„Донбас" – батальйон Нацґвардії, командувач НГУ – генерал Степан Полторак.

Усі батальйони Нацґвардії повністю укомплектовані добровольцями, включно з офіцерським складом, який визначають і представляють самі командири батальйонів.

Батальйони Нацґвардії з самого початку створювали для підтримання громадського порядку в зоні Антитерористичної операції й оснащували виключно легким піхотним озброєнням. Уже під час самої АТО їх штат посилили важким піхотним озброєнням, аж до зенітних гармат „ЗУ-23". Однак, батальйони не мають штатної бронетехніки й артилерії, хоча в результаті боїв, допомоги волонтерів окремі зразки бронетехніки та мінометів на озброєння добровольців Нацґвардії надійшли. Штатна чисельність батальйону Нацґвардії нині – 460 вояків.

Добровольчі батальйони і сотні спеціяльного призначення МВС підпорядковуються управлінням внутрішніх справ (УВС) різних областей. „Азов" – батальйон міліції УВС Київської области, „Дніпро" – батальйон міліції УВС Дніпропетровської области. Це структури для підтримання громадського порядку й патрульнопостової служби. За штатом вони оснащуються виключно легкою стрілецькою зброєю, навіть без гранатометів. Їм передають окремі зразки бойової техніки та важкого піхотного озброєння, але це відбувається не системно, а в ініціятивному порядку. Наразі є накази про створення 33 добровольчих батальйонів і сотень міліції спеціяльного призначення. Штатна чисельність їхнього бойового складу – від 30 до 400 осіб.

„Правий сектор" – це єдине своєрідне добровольче збройне формування, яке визнане державою як неофіційна військова частина, але при цьому не входить до структури управління жодної державної структури. Однак, загони „ПС" перебувають в оперативному підпорядкуванні командування АТО. Ці загони не мають жодної штатної структури, і склад їх в основному змінний, оскільки туди ідуть воювати люди, котрі не можуть прийти на військову службу на тривалий час. Чисельність постійного складу „ПС" – близько батальйону, вони воюють на одній з ділянок фронту.

Для підтримки громадського порядку на Донбасі було створено два батальйони добровольців Національної ґвардії, повністю зформовані з активістів Майдану. Однак, мобілізаційний ресурс готових негайно все залишити й виїхати на війну був невеликий. Забезпеченість і оснащення добровольців залишалися на дуже низькому рівні.

Проте ці два батальйони разом з загоном спецназу МВС „Омеґа" були єдиними частинами, негайно перекинутими в район Слов'янська для бльокади терористичної бази.

Саме перші два батальйони Нацґвардії виконали величезний і неоціненний обсяг фронтової роботи, доки країна відроджувала армійські частини, які перекидалися на фронт окремими підрозділами. Нічого іншого просто не було. Батальйон „Донбас" створили у складі Нацґвардії, оскільки спецбатальйон міліції Донецької области керівництво УВС саме зформувати не змогло. Саме тому для донецьких патріотів України „Донбас" став головним мобілізаційним пунктом.

Для чого створювалися добровольчі батальйони МВС?

У березні—травні цього року внаслідок розвалу системи управління державою і тяжкої економічної й політичної кризи російські спецслужби організували збройні терористичні акції в Україні, це поставило під загрозу здатність Української держави забезпечити правопорядок.

Більшість працівників міліції не виявляла готовности виконувати накази, пов'язані з якимось особистим ризиком для життя. Ті, хто намагався записатися на службу в міліцію, не могли скоро пройти складну бюрократичну процедуру працевлаштування.

А стабілізувати ситуацію треба було негайно і в більшості реґіонів. Крім того, не можна було швидко замінити кадровий склад МВС цивільними особами, а масове звільнення працівників міліції могло тільки збільшити кількість прихильників сепаратистів. Добровольці МВС, зазвичай, хотіли навести лад і захищати інтереси України у своєму населеному пункті. Запис в армію, як відомо, не дає права виконувати правоохоронні функції. І не всі можуть собі дозволити добровільно записатися й виїхати на службу зі свого міста.

Ініціювала створення повністю добровольчих

(Закінчення на стор. 13)

ТОЧКА ЗОРУ

Як Україні відповісти на виклики

Тарас Кузьо

Після відкритого вторгнення Росії на територію України Київ утратив ініціятиву на полі бою, а його збройні сили і добровольчі батальйони почали відступати. Наступним кроком Росії може стати похід на Маріюпіль з метою створення сухопутного коридору від Росії через Донбас до окупованого Криму.

Які б наступні кроки не зробив російський Президент Володимир Путін, вже не викликає сумнівів той факт, що дві найбільші держави Европи перебувають у стані війни.

У такій ситуації Україна може обирати з-поміж трьох варіянтів дій: капітулювати, боротися чи згуртуватися.

Перша опція передбачає фактичне виконання вимоги В. Путіна щодо „державности" Донбасу в складі України. Створення такої держави, яку В. Путін, використовуючи царську назву південної та східної України, іменував „Новоросією", з власними силовими службами та широкою автономією, перетворить Україну на федерацію.

Завдяки Новоросії Москва отримає право вето на прийняття важливих внутрішньо- й зовнішньополітичних рішень України. Росія вже давно намагається завадити іншим країнам Співдружности незалежних держав, зокрема Грузії й Україні, приєднатися до НАТО, а нещодавно – й інтеґруватися з Европейським союзом через Угоду про асоціяцію, яку обидві країни підписали цього року.

Для будь-якого українського президента, в тому числі й Петра Порошенка, згода перетворити Україну на другу Білорусь матиме самовбивчі наслідки. В такому разі він потрапить під потужний пресинґ з боку Юлії Тимошенко, пост-майданного громадянського суспільства та патріотів з числа учасників добровольчих батальйонів.

Другий варіянт передбачатиме перегрупування українських сил та відновлення військових і партизанських атак проти російських і сепаратистських нападників. Жоден західній уряд не піддає сумніву право України використовувати всі доступні засоби для того, аби відновити контролю над власною територією, однак, таку стратегію буде тяжко реалізувати без допомоги Заходу у вигляді постачання військової техніки, надання консультацій, проведення навчань і співпраці розвідок.

Подібна допомога може надійти скоріше від таких країн, як США, Великобританія чи Канада, ніж через канали НАТО. Заклики надати Україні військову допомогу мають на меті змусити В. Путіна заплатити за його імперські авантюри в той час, як російські військові продовжують гинути в Україні. Інші джерела допомоги відсутні: українська діяспора не наслідувала прикладу хорватської діяспори, яка протягом 1991-1995 років зібрала десятки мільйонів долярів і переправила велику кількість зброї та добровольців для участи у війні Хорватії за незалежність.

Недоліки відновлення воєнної кампанії будуть двоякими. По-перше, це передбачатиме продовження жорстоких бойових дій, які прискорять перетворення Донбасу на економічний і урбаністичний вакуум, і збільшення жертв серед мирного населення. По-друге, воєнні успіхи України можуть спровокувати більш маштабне вторгнення російських військ углиб України. В. Путін вихвалявся перед провідниками ЕС, що він може захопити Київ за два тижні, однак, такі заяви іґнорують антиросійські настрої на значній території України та великий обсяг українських земель, захоплення яких потребуватиме застосування близько половини від 750-тисячної російської армії.

Третя альтернатива, до якої схиляються деякі західні українські інтелектуали і яку обґрунтував Олександер Мотиль з Ратґерського університету, передбачає відбудову України без Донбасу і, зрештою, без Криму. Ці реґіони є найбільш проросійськими і прорадянськими в Україні, і без них вона буде зовсім іншою країною. Комуністична партія та Партія Реґіонів, які мали електоральні бази в цих реґіонах, виграли чотири з шести парляментських виборів в історії України. Однак, оскільки першу невдовзі можуть заборонити, а остання розпалася на дрібні сили, вони не зможуть виграти багато місць на парляментських виборах, які відбудуться наступного місяця.

О. Мотиль закликає українську владу відвести свої сили з Донбасу та зосередитися на захисті інших територій України. У такому разі на Донбасі можна провести референдум під міжнародним наглядом, який би вирішив подальшу долю цього реґіону: залишитися в складі України чи приєднатися до Росії (командири сепаратистів прагнуть останнього).

Утім, цей підхід має чотири недоліки. По-перше, апетит В. Путіна з приводу територіяльного розчленування України може не зупинитися на Донбасі, і він може звернути свій погляд на сусідні Харків, Дніпропетровськ, Запоріжжя. По-друге, українські патріоти не погодяться віддати територію, за яку в боях загинули багато їхніх побратимів. По-третє, західні й південні реґіони Донецької області та північна Луганщина не бажатимуть приєднатися до Росії. По-четверте, сам В. Путін може не погодитись на приєднання Донбасу до Росії внаслідок того, що Київ захоче підтримати такий крок.

З іншого боку, такий варіянт може дати Україні свої переваги, якщо вона відмовиться від контролі над Кримом і Донбасом. Поза тим, оскільки країни з невирішеними територіяльними конфліктами не можуть приєднатися до ЕС чи НАТО, В. Путінові буде вигідно підтримувати заморожений конфлікт на сході України.

Серед цих трьох варіянтів перший означатиме перетворення українського президента на сюзерена Москви. Шість років тому Костянтин

(Закінчення на стор. 5)

До Росії везуть загиблих вояків

Левко Хмельковський

5 вересня на державному російському телевізійному „Першому каналі" вперше показали похорон у Костромі Анатолія Травкіна, російського військового, що загинув на Донбасі. Глядачів переконували, що воювати з українською армією він поїхав з власної волі, написавши заяву на відпустку з армії.

За даними Ради національної безпеки і оборони України, на Донбасі вже загинули до 2,000 російських військовослужбовців.

Росії стає все важче приховувати своїх загиблих солдатів. Постійний представник Росії в ООН Віталій Чуркін був змушений заявити, що у бойових діях на сході України таки беруть участь „російські добровольці і цього ніхто не приховує".

Російське інтернет-видання „Ґордон" зібрало докази загибелі російських вояків на українській території. Інформацію систематизовано по реґіонах і містах Росії. Виявилося, що у бойових діях на Донбасі беруть участь вояки з щонайменше 10 реґіонів Росії, а полеглих привезли у населені пункти Псковської, Костромської, Владимирської, Рязанської, Нижеґородської, Оренбурґської, Астраханської, Ульяновської, Іркутської, Воронезької областей, а також в Даґестан, Татарстан, Башкирію, Марій Ел, Республіку Комі, Пермський і Забайкальський край.

„Ґордон" подав фотографії полеглих, назви військових частин, з яких вони походять. Це зокрема Владислав Бараков з Касимова Рязанської области, він служив у танкових військах і загинув 27 серпня. 26 серпня у воєнному шпиталі Ростова помер 20-літній Василь Караваєв з села Кува Пермського краю. Його сестра Надія Отинова повідомила, що він був поранений 21 серпня в Донецьку.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Росія готує другий „конвой"

КИЇВ. – 9 вересня директор Департаменту інформаційної політики Міністерства закордонних справ України Євген Перебийніс заявив, що другий російський гуманітарний „конвой" вже стоїть в автах на території Росії. Україна наполягає на тому, що Росія може доставити гуманітарну допомогу лише при чіткому дотриманні норм міжнародного права під контролею України та у супроводі Червоного Хреста. Першу колону в складі 280 вантажівок влада Росії прислала в односторонньому порядку на початку серпня. 22 серпня російські авта прорвалися через український пункт пропуску „Ізварине", який контролюють бойовики. Прем'єр-міністер України Арсеній Яценюк наголосив, що Україна сама здатна забезпечити своїх громадян і може приймати гуманітарну допомогу виключно в рамках міжнародного права і по лінії Червоного Хреста. *(УНІАН)*

Заборонили російські телеканали

КИЇВ. – 9 вересня Національна рада з питань телебачення і радіомовлення заборонила ретрансляцію 15 російських каналів в етерних і кабельних мережах України. Заборонені зокрема „Перший канал. Всесвітня мережа", „РТР-Планета", „НТВ-Мир", „Росія-24", „Life News", „Russia Today" та інші. *(Еспресо.TV)*

Терористи забирають до війська

ГОРЛІВКА, Донецька область. – Терористи змушують жителів Горлівки віком від 20 до 60 років вступати до „загонів самооборони". У Горлівці бойовики утримують „ворогів народу" у катівні, влаштованій в шахтоуправлінні, примусово залучають місцевих жителів до виконання робіт в інтересах терористичної організації „Донецька народна республіка". *(УНІАН)*

Вояків зрадили місцеві жителі

СТАРОБІЛЬСЬК, Луганська область. – „Координати місця перебування 9-ої батареї 27-го Сумського реактивного артилерійського полку, де внаслідок обстрілу російськими „Смерчами" 3 вересня загинуло 16 бійців, могли передати ворогові місцеві посібники сепаратистів", – заявив 9 вересня заступник командира полку Дмитро Горб під час прощання в Сумах з шістьма загиблими гармашами. „Зовсім поряд розташований населений пункт, де могли перебувати посібники тих, хто воює проти України. Пострілами були пошкоджені лише крайні будинки села", – сказав Д. Горб. За його словами, у цьому місці підрозділ полку стояв два місяці, а такий маштабний обстріл було здійснено вперше. *(„Укрінформ")*

Залили фарбою меморіяльну дошку

КИЇВ. – 30 серпня невідомі вандали залили фарбою меморіяльну дошку провідному діячеві ОУН Дмитрові Миронові („Орликові"). Дошка була встановлена 24 серпня 1997 року на фасаді будинку Національної опери. Саме тут 25 липня 1942 року Д. Мирон був вбитий ґестапівцями. В ОУН(б) цей факт вандалізму пов'язують з діями проросійських сил – як один з проявів війни Росії проти України. *(УІС)*

Вивчають причини поразки

КИЇВ. – Розслідування обставин загибелі і захоплення в полон бійців добровольчих батальйонів Збройних сил України біля Іловайська здійснює військова прокуратура, повідомив 9 вересня речник Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони Андрій Лисенко. Проводиться досудове слідство за статтею Кримінального кодексу України про недбале ставлення до військової служби. Наприкінці серпня бійці добровольчих батальйонів потрапили в оточення під Іловайськом Донецької области. Кількість загиблих і поранених під Іловайськом наразі невідома: ці дані обіцяють оприлюднити після завершення операції. У парляменті на закритому засіданні 4 вересня була створена тимчасова слідча комісія з розслідування обставин загибелі і захоплення в полон бійців. *(Радіо „Свобода")*

АМЕРИКА І СВІТ

Нова Холодна війна

БЕРЛІН. – Коментуючи характер зустрічі НАТО у британському Вейльсі, німецький аналітик Якоб Авґштайн написав 4 вересня у „Дер Шпіґель", що цей день увійде в історію як початок нової Холодної війни між Заходом і Росією. „Майже 25 років тривало перемир'я між Москвою і Вашінґтоном, яке тепер виявилося тимчасовим. Божевільна логіка військових знову визначатиме політику в Европі. Цього можна було уникнути, якщо б хоч хтось захотів. Росія не хоче, а ми на Заході не можемо відступити, залишаючи за собою уламки 25-річної політичної розрядки", – пише автор і нагадує, що логіка Холодної війни полягає в тезі: „Чекай від ворога гіршого". В період затишшя ніхто не очікував, що Володимир Путін анексує Крим. Заходові, у свою чергу, треба було вчасно зрозуміти, що слів „глибокого занепокоєння" не вистачить. *(„Дзеркало тижня")*

Лише США можуть відновити НАТО

ВАШІНҐТОН. – Колишній Державний секретар США Маделен Олбрайт в оприлюдненій 5 вересня статті у „Foreign Policy" висловила певність, що аґресію Президента Росії Володимира Путіна може зупинити тільки НАТО, а реформувати і посилити НАТО можуть тільки Сполучені Штати Америки. М. Олбрайт нагадує, що Альянс був створений після Другої світової війни для стримування СРСР. Після розпаду комуністичної імперії ставлення НАТО до Кремля змінилося, США підтримали Основний акт „НАТО-Росія", однак, нинішній Президент Росії В. Путін все зіпсував, обравши аґресивну політику і вторгнувшись в Україну. На думку М. Олбрайт, НАТО повинен не допустити, щоб аґресивна поведінка В. Путіна залишилася без покарання. „Треба ухвалити рішення про маштабніші військові навчання в Україні і навколо неї. Постачання летального озброєння також повинне бути на порядку денному, разом з нарощуванням потужности України в галузі розвідки і безпеки кордонів", – вважає колишній Державний секретар США М. Олбрайт. *(„Дзеркало тижня")*

Европа – перед викликом

КИЇВ. – Президент Литви Даля Ґрібаускайте заявила 6 вересня в інтерв'ю для компанії „Сі-Ен-Ен" , що сьогодні Европа переживає „тест на лідерство". За її словами, країни Европи повинні серйозно поставитись до своєї оборони і, незважаючи на економічну кризу, вкладати серйозні фонди у цю галузь. „Час відтягувати ці рішення вичерпаний", – зазначила Президент Литви, підтвердивши важливість створення в НАТО нових сил реаґування, які зможуть ефективно відповісти на будь-які вторгнення в Східній Европі протягом двох днів. *(„Голос Америки")*

Росія втрачає туристів

МОСКВА. – Депутати Державної Думи Росії хочуть підвищити вартість повітряних летів за кордон, щоб росіяни відпочивали в межах своєї країни. З ініціятивою змінити податковий кодекс виступив депутат Олег Нілов, запропонувавши підняти податок на додану вартість для закордонних перевезень до 18 відс., а внутрішні рейси звільнити від цього податку. „Не повинно бути вигідніше літати на курорти Европи, Африки та Америки в порівнянні з Камчаткою, Сибіром та іншими нашими напрямками", – вважає О. Нілов. Критики цієї ініціятиви вже назвали її „першим скреготом залізної завіси". Вже на сьогоднішній день Росія втратила третину закордонних туристів через збройний конфлікт на сході України. *(Радіо „Свобода")*

В Токіо буде новий уряд

ТОКІО. – 3 вересня на вимогу Прем'єр-міністра Японії Сіндзо Абе в повному складі розформовано уряд країни. Передбачається, що зміна відбудеться ще в 11 міністерствах, в тому числі військовому та економічному. Крім того, за особистою ініціятивою прем'єра до нового складу Кабінету міністрів увійдуть принаймні п'ять жінок. Нинішній склад уряду Японії працював з грудня 2012 року. *(Українські національні новини)*

ТОЧКА ЗОРУ

Польща має підстави для занепокоєння

Веб-сайт „Простір" підготував важливий за тематикою і висновками огляд польських засобів масової інформації, які всерйоз занепокоєні аґресією Росії проти України, пасивністю НАТО та Німеччини і нарікають на засилля московських аґентів на польських сайтах, що спекулюють на історії польсько-українських взаємин. Нижче вміщуємо текст цього огляду.

„Росія стає великою військовою загрозою для Польщі", тому слід відкинути ілюзії та приготуватися до боротьби. Так вважає аналітик НАТО Пітер Кадік-Адамс, котрий на сторінках тижневика „Тиґоднік Повшехни" досліджує українсько-російський конфлікт та називає його просто — війною. За словами експерта, уже нічого не може завадити Росії: ані санкції, ані Захід, ані США чи ізоляція. Володимир Путін впровадив у головний політичний дискурс полеміку правих радикалів про „повернення втрачених земель" на сході України.

П. Адамс підкреслює, що В. Путін використовує методи та риторику КҐБ: тобто дезінформацію та брехню. У розмові з тижневиком аналітик застерігає, що Росія вже сьогодні стала великою військовою загрозою для Польщі, країн Балтії, Молдови, Грузії та Вірменії. Вона швидкими темпами модернізує свою військову міць, а загарбницькі апетити підсилює слабкою зовнішньою політикою США та Великої Британії. П. Каддік-Адамс переконаний, що стримати Путіна можна збільшенням західніми країнами видатків на озброєння та згодою на посилення своєї військової активности. „Росія зневажає слабкість та шанує силу", — переконаний аналітик.

У коментарі видання „Жечпосполіта" його оглядач Єжи Гацинський — у контексті теперішньої зустрічі НАТО в Нюпорті — розмірковує над тим, чи зможе НАТО відстояти свою донедавна найбільшу міць у світі. Наскільки 28 союзних, здебільшого ситих держав готові до захисту своїх партнерів та західньої цивілізації? — запитує публіцист. Чи зможе Альянс впоратись з загрозами, „що повстали з мертвих?". Автор скептичний щодо відповідей. Він припускає, що Польща на форумі НАТО програла.

Пляни Альянсу нагадують публіцистові знаний ще з часів соціялістичної Польщі шоколад: замість обіцяної якости — найдешевші та не надто смачні вироби. Так само й тут – замість рішучих ухвал та пропозицій – найменш уразливі для Путіна і такі, аби тільки не розгнівати його. Практично жодне важливе для Польщі питання не вирішене на її користь. Не буде рішення про створення постійних баз в реґіоні, НАТО, як і раніше, прихильно ставитиметься до угоди з Росією з 1997 року, хоча Москва вже давно і багато разів її порушувала. „НАТО не хоче йти в ногу з історією, яка надзвичайно прискорила свій рух. Його члени або не хочуть платити за безпеку інших членів, або погоджуються взяти на себе тільки мінімальні витрати", – підсумовує Є. Гащинський.

В. Путін та його війська, що вторглися в Україну, поділили Европу – на безпечну Західню Европу, з якою господар Кремля хоче розмовляти, та Центрально-Східню, котрій загрожує його аґресивна політика. Проте в питанні безпеки не може бути компромісів, запевняє евродепутат Павел Залевський на шпальтах „Ґазети Виборчої". Ця війна загрожує Евросоюзові значно більше, аніж можливість вторгнення на його східній кордон. В. Путін готовий „захищати інтереси" росіян, використовуючи силу поза межами своєї країни.

Виявляється, що у випадку загрози навіть членство в НАТО не ґарантує безпеку. У випадку аґресії реалізація пляну оборони буде тривати так довго, що держави союзники зі східньої частини будуть вже опановані Росією, — наголошує автор. Відповідальність за це, за словами П. Залевського, лежить і на Німеччині, котра виступає проти розташування постійних військових баз на теренах Центрально-Східньої Европи. Окрім того, Берлін є відповідальний за безпеку в реґіоні, оскільки найбільше втягнений у пошук політичного вирішення конфлікту. Політик вважає, що Західня Европа, особливо Німеччина, не хоче зміцнення країн Сходу.

Політика Берліну – це бомба у фундаменті ЕС, що швидко може вибухнути. Небажання Німеччини брати на себе відповідальність провідника в Европі вже давно зробило її економічно та політично залежною від Кремля. В. Путін ефективно розвинув німецьку шизофренію: з одного боку – заклики до солідарної зовнішньої політики та загострення санкцій проти Росії. З іншого – лунають думки, що Росія є для Німеччини важливішою, ніж Україна, котра є менш важлива з огляду на перспективи спільних інтересів з росіянами. Німеччина стоїть на роздоріжжі, а рішення треба приймати швидко, пише публіцист. Берлін може або змінити політику щодо В. Путіна, або ж взяти егоїстичний курс усамітненої держави. Однак, це може бути катастрофою для континенту та повторенням історії XX ст., застерігає депутат Европарляменту П. Залевський.

Польський міністер закордонних справ Радослав Сікорський „ступив на лід", а його мрія про прем'єрське крісло похитнулася. У публікаціїна портал na:temat.pl читаємо, що знаний польський дипломат не їде у Брюсель, не стане прем'єром та й взагалі може покинути уряд. Призначення Дональда Туска на пост голови Европейської Ради стало несподіванкою, адже саме Р. Сікорський був ймовірним кандидатом на цю посаду; натомість Д. Туск стверджував, що залишається у Варшаві. У результаті Р. Сікорському не тільки довелося вітати Д. Туска з підвищенням з кривою посмішкою на обличчі, не тільки навіть поступитися посадою Еврокомісара – завадити прем'єрству Р. Сікорського може складний характер глави Міністерства закордонних справ та його аристократичні манери. Ба, більше: Р. Сікорський може взагалі вийти з уряду.

Портал стверджує, що очільник МЗС не має підтримки у своїй партії, у нього сильний ворог – Президент Броніслав Коморовський, колишній контркандидат дипломата на виборах у 2010 році. Сьогодні ж усе в руках президента, є певні сиґнали, що він спробує позбутися Р. Сікорського. Дещо полегшити таку посаду „деґрадацію" Р. Сікорського може його вибір на посаду маршала (спікера) Сейму. Однак, це тільки дещо підсолодить його амбіції, але не замінить прем'єрського чи міністерського крісла. Для одного з найпопулярніших міністрів — Р. Сікорського – настали складні часи, однак, він може використати цей період для стратеґічного відступу та формування власних впливів.

Путінська пропаґанда, котра постійно набирає обертів та видозмінюється. „Так тримати – в порох укрів!", „Усі ці добровольчі батальйони будуть закопані у землю!", „Нехай їх переб'ють!" – це тільки декілька з коментарів, що можна зустріти на польських порталах, котрі називають себе „голосом східніх кресів". Мета російської пропаґанди в Польщі чітка – це намагання пов'язати польську історичну пам'ять про „східні креси" з ненавистю до сьогоднішньої України. Через підтримку імперської політики Росії.

Великою проблемою в польському сеґменті інтернету стали сторінки, на яких поширюється ворожнеча до українців та підтримується російське вторгнення в Україну. Марґінальні, однак, активні в мережі медіагрупи правих радикалів з ненависти до України та підлабузництва Росії зробили свій спосіб життя. Тисячі все радикальніших коментарів, що сіють путінську пропаґанду, замінили постійних оглядачів навіть у відомих та популярних польських порталах (зокрема Kresy.pl).

(Еспресо ТВ, 5 вересня)

Хроніка бойових дій

Оперативна інформація інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони

■ **5 вересня** – У Донецькій області бої відбулися поблизу Мар'їнки, Авдіївки, Тоненького, Комінтернового, Малоорлівки, Верхньоторецького, Нікішиного та біля летовища Донецька, в Луганській області – біля Золотого, Веселої Гори, Станиці Луганська, Стукалової Балки, Макарового. Росіяни почали наступ на Маріюпіль через селище Широкіне, до якого прорвалися п'ять танків, три самохідні артилерійські установки, установка „Ґрад" та особовий склад з мінометами та іншим важким озброєнням. Першу атаку росіян було відбито, але бої відновилися.

За оперативною інформацією розвідки, загальні втрати росіян за час конфлікту складають близько 2,000 вбитих. Поранені проходять лікування у військово-медичних закладах Санкт-Петербурґу, Ростова-на-Дону, Волгоґраду, Єйська, а також у цивільних медичних закладах. У штольню однієї з шахт в районі Червонопартизанська Луганської області російські військові з метою приховування втрат серед живої сили скинули кілька десятків тіл, привезених на двох автах „КамАЗ".

Після оголошення припинення вогню в цілому обстановка стала більш спокійною, втім зафіксовано низку провокацій з боку терористів увечорі та вночі. Терористи обстріляли охорону понтонного мосту через Сіверський Донець, позиції біля Красногорівки, на Донецькому летовищі, ряд блокпостів. Втрат серед українських військових не було.

■ **6 вересня** – Напередодні, до припинення вогню, збройні сили Російської Федерації здійснили спробу штурму Широкіного біля Маріюполя. Підрозділи України відбили атаку і знищили сім бронемашин та до 20 військовослужбовців. Російська сторона переправила через Керченську протоку частини мотострілецьких і артилерійських підрозділів з Ростовської области. Зафіксовано пересування російських військових колон в бік кордону з Україною. Російські прикордонники отримали пропозиції від керівництва щодо участи в бойових діях на сході України. Доброволець звільняється зі служби та отримує одноразову компенсацію у розмірі 200 тис. руб., а потім – щомісячну грошову винагороду у такому ж розмірі.

■ **7 вересня** – Українські військові виконують умови припинення вогню. Водночас за минулу добу в окремих районах були обстріли з боку терористів, зокрема на підступах до Маріюполя. У Луганській області зафіксовано колони бронетехніки та військових вантажівок. Російська сторона продовжує концентрацію своїх збройних сил на півночі Криму.

■ **8 вересня** – Терористи постійно провокують українців на застосування зброї. Стріляють у повітря, біля бльокпостів, з мінометної та стрілецької зброї. Поблизу Слов'яносербська терористи впритул наблизилися до бльокпосту, який оточили з трьох сторін танки, бронемашини та близько 90 вояків. Відстань до позиції українських військових складає від 100 до 200 метрів. Військовослужбовці залишаються на своїх позиціях та тримають оборону бльокпосту.

Президент України Петро Порошенко відвідав Маріюпіль, ознайомився з питаннями життєзабезпечення та оборони міста, зустрівся з колективом металюрґійного комбінату.

■ **9 вересня** – Терористи укріплюють позиції в безпосередній близькості біля бльокпосту в Слов'яносербську, де зосереджено 10 танків Т-72. Українські військові посилюють позиції. На тимчасово окупованих територіях російські найманці продовжують залякувати населення: обстрілювали Макіївку, у Василівці Донецької области обстріляли помешкання місцевих жителів та посилили режим в'їзду та виїзду з міста.

26 жовтня – вибори народних депутатів України

26 жовтня відбудуться позачергові вибори народних депутатів України. Участь у голосуванні можуть взяти громадяни України, які включені до списку виборців на відповідній закордонній виборчій дільниці на підставі дійсного закордонного пашпорта. Для включення до списку виборців слід стати на консульський облік, особисто подати до Посольства України або відповідного Ґенерального консульства України заяву про включення до Державного реєстру виборців або зміну виборчої адреси (якщо включено до реєстру в іншому місці). Після того, як почнуть свою роботу дільничні виборчі комісії у Вашінґтоні, Ню-Йорку, Сан-Франциско та Чикаґо заяву щодо включення до списку виборців слід особисто подавати до відповідної комісії.

Звертаємо увагу громадян України на необхідність перевірити дійсність своїх документів (закордонного пашпорта) та завчасно потурбуватися про їх оновлення.

На території Сполучених Штатів Америки діють чотири закордонні виборчі дільниці:

Виборча дільниця ч. 900089 при Посольстві України в США. Адреса (приміщення Посольства України): 20007, Округ Колюмбія, Вашінґтон, Північний захід, вул. М, буд. 3350 (3350 M Street NW, Washington D.C.).

Межі дільниці у США – штати Алабама, Аляска, Арканco, Вірджінія, Делавер, Джорджія, Західня Вірджінія, Кентакі, Луїзіяна, Мериленд, Місісіпі, Мізурі, Огайо, Оклагома, Південна Каролайна, Північна Каролайна, Тенесі, Тексас, Фльорида, а також Антиґуа і Барбуда.

У разі виникнення запитань можна звернутись за телефонами: у робочі дні з 9-ої до 6-ої год. – 202-349-3379 та 202-349-2947, на „гарячу лінію" 202- 765-4681 або на електронну адресу: elections2610@gmail.com.

Виборча дільниця ч. 900090 при Генеральному консульстві України в Ню-Йорку. Межі дільниці: штати Вермонт, Конектикат, Масачусетс, Мейн, Ню-Гемшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Пенсильванія, Ровд-Айленд.

Виборча дільниця ч. 900091 при Генеральному консульстві України в Сан-Франциско. Межі дільниці: Айдаго, Арізона, Вайомінґ, Вашінґтон, Гаваї, Каліфорнія, Кольорадо, Монтана, Невада, Ню-Мексико, Ореґон, Юта.

Виборча дільниця ч. 900092 при Генеральному консульстві України в Чикаґо. Межі дільниці: Айова, Висконсин, Ілиной, Індіяна, Кензас, Мінесота, Мишиґен, Небраска, Південна Дакота, Північна Дакота.

Посольство України у США

Як Україні...

(Закінчення зі стор. 3)

Грищенко, тоді Посол України в Росії, сказав, що Москва прагне мати свого реґента в Києві – того, хто буде їй повністю підконтрольний.

Друга і третя альтернативи більш прийнятні для українських керівників, однак, потребуватимуть військової допомоги Заходу. США і Великобританія морально зобов'язані допомогти Україні, оскільки у 1994 році вони підписали Будапештський меморандум, що ґарантував безпеку України в обмін на її відмову від на той час третього найбільшого в світі ядерного арсеналу (більшого за арсенали Франції, Великобританії та Китаю разом узятих). Росія також була підписантом цього документу, однак, виявила небажання його виконувати.

Те, який з трьох варіянтів зрештою вибере Україна, матиме величезний вплив на европейську безпеку і стосунки Заходу з Росією.

Тарас Кузьо – політолог, науковий співробітник Центру політичних і реґіональних досліджень Канадського інституту українських студій (Університет Торонто, Канада) та співробітник Центру трансатлантичних взаємин, факультету міжнародних взаємин Університету Джонс Гопкінс (США).

АМЕРИКА І СВІТ

„Аль Кайда" вже діє в Індії

ДЕЛІ. – Провідник терористичної „Аль-Кайди" Айман аз-Завахірі оголосив про створення індійського крила цієї організації. На думку А. аз-Завахірі, мусульмани в Індії потерпають під гнітом чужовірців, і їм слід „підняти прапор джихаду" і почати боротьбу за своє визволення. А це має надихнути на повстання також мусульман Банґладеш і М'янми. У зв'язку з цим, в усіх штатах країни оголошено тривогу, збройні сили і поліція приведені в підвищену готовність. В Індії проживає майже 175 млн. мусульман. За даними індійської розвідки, ісламісти ведуть активну роботу серед мусульманської молоді, створюючи терористичні осередки і розпалюючи ворожнечу на релігійному ґрунті. *(Радіо „Свобода")*

Абхазія залишається невизнаною

КИЇВ. – Европейський союз не визнає „президентські вибори", які відбулися 24 серпня в Абхазії, оскільки принципово і послідовно підтримує територіяльну цілісність та суверенітет Грузії. Про це йдеться у заяві Европейської служби зовнішніх справ, оприлюдненій на сайті відомства 25 серпня. Україна також не визнала „президентські вибори" в Абхазії. *(Українські національні новини)*

Президентство – на одну каденцію

БОҐОТА. – Президент Колюмбії Хуан Мануель Сантос запропонував заборонити одній й тій же особі повторно обиратися главою держави. Відповідний проект конституційної реформи він подав до пярляменту країни 4 вересня. „Ми виключимо принцип переобрання, причому не тільки президента республіки, але і всіх вищих керівників держави", – сказав Х. М. Сантос. За його словами, йдеться про відновлення балянсу між гілками влади. На це ж спрямована й пропозиція зберегти чотирирічний президентський термін, хоча раніше були пропозиції збільшити його до п'яти і навіть шести років. Переобрання голови держави стало можливим завдяки конституційним змінам, здійсненим попередником Х. М. Сантоса Альваро Урібе, що перебував при владі також дві каденції в 2002-2010 роках. *(„Кореспондент")*

„Містралів" Росія не одержить

ВАШІНҐТОН. – Сполучені Штати Америки вважають мудрим рішення французької влади тимчасово відмовитись від передання першого з двох замовлених Росією військових кораблів „Містраль". Про це повідомила прес-секретар Державного департаменту США Джен Псакі на зустрічі з журналістами 4 вересня. Напередодні, 3 вересня, адміністрація Президента Франції Франсуа Оланда оголосила, що вирішила відмовитись від постачань „Містраля" Росії через „брак необхідних умов" для цього у зв'язку з останніми російськими діями в Україні. Міністерство оборони Росії відреаґувало на рішення Франції в цей спосіб: „Неприємно, але не трагічно". Раніше французькі урядовці не зважали на критику своїх західніх партнерів та заявляли, що поставлять щонайменше перший „Містраль" росіянам, оскільки Москва вже за нього заплатила. Весь контракт вартістю 1.2 млрд. евро став найбільшим збройним контрактом між Росією та державою Західньої Европи після розвалу СРСР. *(УНІАН)*

Грузія – з Україною

ТБІЛІСІ. – 3 вересня парлямент Грузії одностайно, 81 голосом, прийняв резолюцію, у якій висловив підтримку територіяльної цілісности суверенної Української держави та звинуватив Росію в „неприхованій військовій аґресії". „За даними авторитетних міжнародних організацій і західніх країн-партнерів, Росія не лише підтримує, навчає, озброює й фінансує сепаратистські сили, що діють на південному сході України, але й здійснює неприховану військову аґресію проти сусідньої суверенної держави. У наявності – перспектива подальшої ескаляції напружености й широкомаштабного військового протистояння між двома державами, що явно створює загрозу мирові і стабільності як у реґіоні, так і в світі", – йдеться в тексті резолюції. *(УНІАН)*

Настав час змінити якість Верховної Ради

Сьогодні у „Свободі" надруковано оголошення Посольства України в США про організацію голосування на закордонних виборчих дільницях. Позачергові вибори Верховної Ради зумовлені Революцією гідности, у висліді якої рушійною силою став всенародний Евромайдан. Саме народ, а не професійні політики, виступив проти режиму Віктора Януковича і призвів до втечі за кордон його команди. До влади прийшли політики, які раніше перебували в опозиції. Але революційний потенціял цих політиків досить швидко і відчутно зменшився. І під вивіскою „жити по-новому" відновилися старі схеми і методи управління. Мова здебільшого йде тільки про ті частини реформ, без яких неможливо отримати фінансову допомогу Заходу. При новій владі непогано пригрілися й представники старої, зокрема реґіонали.

І саме це не влаштовує громадянське суспільство, яке прагне справу реформ брати у свої руки. На це мають бути спрямовані наступні вибори. Щоб перемогти, необхідно суттєво змінити тактику дій громадянського суспільства. Як будуть зформульовані вимоги та завдання – таким буде й вислід.

Вимоги Майдану і суспільства в узагальненому вигляд дають владі можливості для маніпуляцій.

Загальну вимогу боротьби з корупцією має замінити конкретна вимога впровадити декларування усіма відповідальними особами і претендентами на ці посади не тільки доходів, але й видатків, включаючи членів родини, за останні кілька років. Відсутність такої декларації чи її недостовірність робить неможливим займання даної посади. Ні президент, ні прем'єр, ні парлямент не матимуть змоги вигороджувати посадовців з сумнівною репутацією.

На зміну загальним вимогам прийняти закон або провести люстрацію повинні прийти вимоги запровадити конкретні механізми, які перетворять усі гілки влади з елітарних клюбів в ефективні, прозорі і відповідальні органи державного управління, зроблять підприємництво прозорим і соціяльно відповідальним.

Формулювання вимог до Верховної Ради у вигляді конкретних механізмів невтралізує затягування прийняття відповідних законів, допоможе зменшити прийняття законів у редакції, яка зводить нанівець їх ефективність, підвищує якість контролі за владою, а відтак і відповідальність влади.

Такий підхід допоможе вивести на чисту воду багатьох політиків, досягнути якісної зміни формату передвиборних програм.

Переобрати Верховну раду – ще не значить змінити її якість, бо інакше в новому парляменті просто зміняться прізвища, а прийняття потрібних законів знову безнадійно відстане від потреб країни.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Дружба рятувала мистців

Левко Хмельковський

Нелегке, але повне пригод життя випало на долю видатної української художниці Галини Мазепи. Давні читачі „Свободи" пам'ятають її малюнки у дитячому журналі „Веселка". Взагалі Г. Мазепа охоче малювала для дітей, ілюструвала чимало дитячих книжок.

Вона народилася у Санкт-Петербурзі, Росія, але походила з селянського роду, з села Костобобрі на Чернігівщині. У діда Прохора було 14 дітей, в числі яких був видатний український політичний і державний діяч, учений, педагог Ісаак Мазепа – батько мисткині. Прізвище українського гетьмана утруднювало життя родини і дід добився, щоб йому змінили прізвище на Рева. Але усі діти залишилися Мазепами.

Коли в Україну прийшли більшовики, Галина з мамою і сестрою перейшли кордон до Чехії. Від 1923 до 1945 року Мазепи жили у Празі, де від бомбового удару загинули мама і двійко дітей Галини. З чоловіком Володимиром Ковалем художниця виїхала спершу до Німечини, а потім – до Венесуелі. Вона стала відомою у мистецькому світі, багато подорожувала, залишила цікаві спогади. І саме ці спогади відкривають багату палітру спілкувань мисткині з відомими українськими мистцями.

Мене зацікавили її взаємини з Кричевськими, які належать до знакових постатей в українському мистецтві. Першим знайомством у цій площині була зустріч у Парижі з Миколою Кричевським, сином патріярха роду Василя Кричевського. Раніше він теж вчився у Празі, бував в Українській студії. Коли до Мазепів прийшов М. Кричевський, Галина саме вийшла з дому до крамниці. Вона пише: „Я була боса, з розмальованими нігтями на руках і ногах в кольорі, який Тодя, чоловік Галини Рафаїлівни, назвав „разлюлі-малина". Крім того, я була одягнена в квітчасті довгі штани з модної на той час матерії, які мені пошила мама Суслика. Коли я така „гарна" прийшла з закупами, Коля на мене глянув з презирством, – не чекав зустріти таку персону. Але потім, коли ми розмовляли, призвичаївся".

Галина Рафаїлівна була свекрухою, мамою Суслика – так жартома звали чоловіка Галини. М. Кричевський став її провідником у Парижі, показав усі цікаві місця, виставки. Вони разом святкували на вулицях 14 липня – національне свято Франції.

Коли мисткиня перебувала на відвідинах Риму, туди приїхав з Праги професор Вадим Щербаківський. Він був братом дружини Василя Кричевського – Євгенії. Він знайомив художницю з пам'ятками Риму. Галина була з подругою Оксаною Лятуринською. Коли вони прийшли до Ватикану, варта не пустила Галину, бо вона не мала панчіх. Довелося професорові клопотатися про купівлю. Коли повернулися до брами, вартівник побачив, що й Оксана була без панчіх. Мабуть, В. Щербаківський надовго запам'ятав цей важкий день. Усе ж Ватикан вони відвідали.

Княжий дар зробив мисткині сам Василь Кричевський, але уже у Венесуелі, де він жив на той час. Г. Мазепа вивчала основи художньої кераміки і отримала від нього у подарунок рецепт української поливи. До речі, назва Венесуелі походить від назви Венеції, бо її першовідкривачі побачили будівлі на воді і назвали місцевість Мала Венеція – Венесуеля.

Ще у Европі Г. Мазепа познайомилася з дочкою В. Кричевського – Галиною Лінде, її чоловіком Іваном та дітьми Ірмою і Мирославою. Вони разом виїхали до Венесуелі і там підтримували добросусідські взаємини. Одного разу Г. Мазепа врятувала Ірмі життя. Вони були на березі моря, і хвиля підхопила Ірму на гумовій шині, понесла у простір. Люди бігали, кричали, але не йшли у воду, і саме Г. Мазепа кинулася за дитиною, врятувала її.

Я мав зустріч з онуком подружжя Лінде-Кричевських – Василем, який у Генеральному консульстві України в Ню-Йорку 27 жовтня 2011 року представляв картини і малюнки свого діда В. Кричевського з спадщини мистця, яку зберігає його родина у Венесуелі. Розмова залишила гарний спомин. Спогади Г. Мазепи теж переконали, що українські мистці навіть у скруті закордоння вміють товаришувати і підтримувити одне одного. Еміґрація стала для них рятунком. Пощастило Г. Мазепі, яка остерігалася переселенчих таборів і уникнула повоєнної депортації до СРСР. А от Данило Щербаківський, брат ученого В. Щербаківського, шваґер В. Кричевського, не витримав більшовицького варварства і кинувся у Дніпро з мосту в Києві.

Малюнок Галини Мазепи до „Казки про синьооку Ганнусю" у часописі „Веселка" в 1975 році. (Архів „Свободи")

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Російська пропаґанда знаходить свою авдиторію

Після піврічного одурювання населення власної країни байками про „бандерівських карателів" та „фашистську хунту", російська пропаґанда і не думає збавляти обертів, продовжуючи називати чорне білим та намагаючись виставити в правильному світлі будь-які кроки путінського режиму. На це в Кремлі не жаліють ні ресурсів, ні грошей. Сьогодні Росія задіяла всі доступні інформаційні майданчики, що створювались протягом багатьох років по всьому світу, у тому числі й у США.

І на жаль, російська пропаґанда знаходить свою авдиторію. Під диктовку Кремля Стівен Ф. Коген (Stephen F. Cohen), професор російських досліджень та історії Університету Ню-Йорку, безсоромно перекручує факти, заявляючи в інтерв'ю каналу CNN, що „думка про те, що Путін може покласти край громадянській війні в Україні є безглуздою". У питанні можливости впливу Володимира Путіна на сепаратистів, він зазначає, що ситуація в Україні є суто внутрішньодержавним конфліктом, а Росія не має жодного впливу на бойовиків.

Мартін Сіеф (Martin Sieff), аналітик видання „The Globalist" та співробітник Американського університету у Москві, в публікації „Урок зі звільнення Майданека" на ідеологічне замовлення кремлівських господарів, проводить історичні паралелі, що ототожнюють спільну політику Президента України Петра Порошенка, НАТО та США з діями нацистів у часи Другої світової війни стосовно населення східніх областей України. Публікацію супроводжують історичні фото з концтаборів, розстрілу нацистами радянських солдатів та інші.

Особливу увагу Кремль приділяє авіокатастрофі маляйзійського „Боїнґа", намагаючись переконати весь світ, що в трагедії винні українські силовики. У хід ідуть всі інструменти – від відвертої брехні до конспірології та теорій всесвітньої змови. У цьому контексті варто згадати Дейвіда Джонсона (David Johnson), керівника проекту „Російський список Джонсона" в Інституті европейських, російських та евразійських досліджень Університету Джорджа Вашінґтона. В його статті „Адміністрація США не повинна приховувати інформацію щодо катастрофи MH17" уряд США звинувачується у бажанні „сліпо звинувачати РФ" у авіокатастрофі, замість того, щоб об'єктивно і неупереджено розслідувати можливі причини падіння авіолайнера.

Проте, навіть налагоджена система російської пропаґанди дає збої. У знак протесту проти використання у цілях пропаґанди трагедії, в якій загинули сотні людей, з всесвітнього російського каналу „Russia Today" звільнилась журналістка Сара Ферт. За її словами, це було цілеспрямоване нехтування фактами. Відповідно до вказівки редакторів телеканалу, кореспонденти спеціяльно знаходили та демонстрували тільки тих очевидців, що звинувачували в авіокатастрофі українську сторону.

Це тільки перша ластівка, адже падіння системи тотальної брехні в епоху інформаційного суспільства є неминучим. Питання тільки в тому, скільки людей загинуть, повіривши в брехню, породжену хворими амбіціями пристаркуватого диктатора.

Саме тому ми звертаємось до закордонного українства, до людей, що не втратили зв'язки з Батьківщиною і мають змогу достовірну отримати інформацію з перших вуст. На вас покладена надважлива місія – донесення правди про події в України, про російську аґресію і анексію частини територій до пересічних громадян. Не будьте байдужими, не залишайтесь осторонь!

Степан Вадзюк,
Тернопіль

Журналісти в Україні потребують підтримки

Дорогі українці!

Я, голова Незалежної медіа-профспілки України, яка об'єднує журналістів різних реґіонів і різних типів медій, прошу вас про підтримку.

Як ви знаєте, в Україні відбувається війна. Рештки російської імперії напали на нашу країну, прагнучи тримати її під своїм контролею. Ми сповнені рішучости захистити свою країну і свій спосіб життя. Зокрема українські журналісти, попри всі складнощі, висвітлюють події з реґіонів, де йде війна.

Я теж там буваю два рази на місяць, пишу репортажі і публікую фото з місця подій. Розповідаю про те, що там відбувається, на хвилях Незалежного радіо в Чикаґо. На власні очі бачу, як журналісти працюють, ризикуючи своїм життям.

Але проблема полягає в тому, що невеликі редакції не мають достатньо фондів, щоб забезпечити своїх кореспондентів бронежилетами і касками. Зрозуміло, що без цього захисного спорядження ризик для журналістів значно збільшується.

Медіа-профспілка вирішила створити свого роду банк захисного спорядження для журналістів. Ідея полягає в тому, що ми сконцентруємо в себе певну кількість касок і бронежилетів і будемо видавати її в користування тим колеґам, які їдуть висвітлювати війну. А після повернення вони будуть нам повертати спорядження. Ми будемо видавати її комусь наступному.

Отож ми були б дуже вдячні, якби українська громада змогла купити або виділити гроші на купівлю бронежилетів 4-ої категорії, чорних торбин з написом „Press" і кевларових касок з таким же написом. Якщо напису не буде, то не біда. Ми зробимо його самі.

Допомігши українським журналістам, ви зробите їхню працюю безпечнішою, а також свій внесок у нашу перемогу.

Ви можете переказати гроші на рахунок Незалежного радіо у Чикаґо: 108108, Selfreliance Ukrainian American Credit Union. Або прислати вже куплені бронежилети і каски до нас у Київ.

Наша адреса в Києві: Незалежна-медіа профспілка України, Хрещатик, 27-а, офіс, 205, 01001. Якщо потрібна консультація, то мій телефон +38050 3536789, електронна пошта: vonakul@gmail.com

Юрій Луканов,
Київ

Не будьмо байдужими!

Дорогі друзі!

В Україні продовжуються бойові дії. Збройні сили давно вигнали б терористів з власної території, якби не постійне втручання Росії, яка постачає бойовикам зброю та присилає свіжі сили. Українська армія має відчутні проблеми з постачанням всього необхідного для своїх вояків. Тому дуже багато українців в Україні і за кордоном допомагають українському війську, збираючи гроші та доставляючи найнеобхідніші речі.

Пожертви, складені у Фонд „Приятелі Збройних сил України" використовуються за призначенням і уже несуть надійну допомогу українським військовослужбовцям у воєнній зоні на сході України, як і їхнім сім'ям. Велика подяка всім жертводавцям за це.

Необхідно мобілізувати наші зусилля по збору грошей у Фонд „Приятелі Збройних сил України". Просимо громаду жертвувати у цей фонд. Адже мир буде тільки тоді, коли армія буде сильною і дасть відсіч будь-якому ворогові. Зробіть свій внесок для перемоги України!

Усіх, хто хоче допомогти українській армії, просимо надсилати пожертви на рахунок 68139 в Кредитовій спілці „Будучність" або до канцелярії Ліґи українців Канади на адресу: League of Ukrainian Canadians, 9 Plastics Ave., Toronto, ON M8Z 4B6.

Закликаємо Вас не бути байдужими!

Орест Стеців,
голова Крайової управи
Ліґи українців Канади
Леся Шимко,
голова Крайової управи
Ліґи українок Канади
Торонто

Огляд листів: про історію і сучасність

Чимало дописувачів „Свободи" шукають істину у вивченні історії подій та діяльности відомих особистостей. **Аскольд Лозинський** з Ню-Йорку у статті „Російські царі, комісари і президент" дослідив історію взаємин США з СРСР та Росією і зробив висновок: „Демократичний і законослухняний світ повинен перезавантажити свою політику щодо Росії на довгострокову перспективу. Ця політика, неминуче, мусить визнати Росію і росіян, а не просто одного чоловіка, в якості дійсного аґресора".

Святослав Караванський з Дентону, Мериленд, надіслав копію свого листа до Міністерства закордонних справ України, у якому стверджує: „Сьогоднішня поведінка російського царя Путіна і безпорадність Вільного світу перед зухвалістю новітнього Гітлера свідчать, що організації, покликані дбати про належний порядок у світі, нездатні приборкати аґресора". Автор листа пропонує Раді безпеки ООН механізм визнання держави аґресором з відповідними наслідками. Також С. Караванський продовжує обговорення подій в Україні у листах „Чи врятує НАТО Европу без участи України?" та „Мюнхену-XXI – ні!".

Оксана Тимечко (адреса не зазначена) переслала велике за розміром інтерв'ю „Треба вистояти" Тетяни Полухіної з депутатом Верховної Ради України другого скликання, колишнім редактором Мелітопольської газети „Серп і молот"-„Новий день", радником уповноваженого з прав людини Степаном Ткаченком, який розмірковує про сучасну політичну ситуацію в Україні.

Любов Василів-Базюк з Торонто написала вірш „Три сотні", присвячений пам'яті жертв маляйзійського літака, збитого терористами в небі України. У вірші вона пише: „Нові герої України „Три сотні" з багатьох країн: діти, немовля, молоді люди, доктори-науковці та пілоти – усі загинули від жорстокої московської ракети з „Буку" у нашій рідній Україні, а для них – чужій землі".

Сім великих статтей про визначних діячів українського минулого написав **Ярослав Стех** з Торонто. Він дослідив життя ідеолога ОУН, публіциста Юліяна Васіяна (1894-1953), його однодумця, ровесника і співпрацівника Юліяна Головінського (1894-1930), авіоконструктора Ігоря Сікорського (1889-1972), поета Максима Рильського (1895-1964), вченого Григорія Гамова (1904-1968), конструктора ракет Богдана-Тараса Гнатюка (1915-1998), акторки Марії Заньковецької-Адасовської (1854-1934).

Анатолій Сазанський з Миргороду на Полтавщині надіслав подяку благодійного фонду „Ганнуся" добродіям з української православної парафії о. Юрія Базилевського і Сестрицтва св. Ольги (Вашінґтон, Оля Матула) за допомогу взуттям, одягом та іншими потрібними речами дітям сиротам, інвалідам та багатодітним родинам.

Українці світу відзначили День Незалежности

ЧИКАҐО

23-24 серпня українська громада святкувала 23-тю річницю відновлення державницьких традицій України. Щорічний фестиваль „Українські дні", організований відділом Ілиной Українського Конґресового Комітету Америки (УККА), зібрав представників майже усіх громадських, фінансових, молодіжних, культурних та церковних організацій та гостей, серед яких були Генеральний консул Литви у Чикаґо Маріюс Ґудинас, голова литовських організацій в Чикаґо Сауліус Куприс, голова Польського конґресу Америки (відділ Ілиной) Ірена Москаль-Делґвідіс, голова Польського національного альянсу Франк Спула, конґресмен Дені Дейвіс, представник сенатора Марка Кірка Роберт В. Джонсон, комісар повіту Кук Ден Петлак та інші представники штату й України.

Святкову програму проводила д-р Марія Коркач-Грошко, член Виконавчої ради УККА (відділ Ілиной). Відкриття фестивалю розпочалось з урочистого виконання державних гимнів України і США під акомпаніямент оркестри „Беркут" (керівник Богдан Скавінський) та молитви під проводом Владики Ричарда-Стефана Семинака – Єпископа Української католицької єпархії св. о. Миколая.

Українські американські ветерани на святі у Чикаґо.

Опісля виголосили промови та привітання з нагоди свята голова відділу УККА д-р Олесь Стрільчук, Генеральний консул України в Чикаґо Андрій Праведник, М. Ґудинас, голова Києво-Могилянської фундації Америки та заступник голови відділу УККА Марта Фаріон, представник посадника Чикаґо Емілія Берман, голова Світової федерації товариства лемків Софія Федина, журналістка Ярина Климчак, директор Української католицької школи св. о. Миколая д-р Сузана Курланд та інші.

Провідники української громади і гості не стримували свого гніву і невдоволення у висловлюваннях щодо російських окупаційних дій стосовно України. Лунали заклики до єднання українців у боротьбі за вільну Українську державу, за повернення Криму.

Українська журналістка Анастасія Марусик та Володимир і Дмитро Петруки, що постраждали на Майдані, висловили від імені українських вояків щиру подяку українцям і урядові США за активну фінансову підтримку українського війська та витрати на лікування важкопоранених. Під кінець усі присутні вшанували загиблих героїв хвилиною мовчання та заспівали духовний гимн України „Боже великий, єдиний".

Підтримали свято гості фестивалю, відомі співаки з України Марія Бурмака, С. Федина, Сашко Положинський, Віктор Мішалов та Ігор Богдан з Канади, а також місцеві молодіжні танцювальні ансамблі, театральні гуртки та школи.

Продовженням звучали молитви і вірші у виконанні театру „Істина" та інших виконавців, що огортали серця невимовним болем за загиблими українськими синами.

Українська Американська кредитова спілка „Самопоміч" була активним учасником і спонзором фестивалю.

Прес-служба кредитівки „Самопоміч"

ГАНТЕР, Ню-Йорк

Ксеня Ференцевич

24 серпня разом з українцями світу парафіяни Церкви св. Івана Хрестителя у Гантері гідно і родинно зустріли чергову річницю відновлення Незалежности України у парафіяльній залі „Ґражда", де зібралося немало людей на концерт, присвячений святу.

Відкрила концерт Християна Боднар-Шелдон зворушливим виконанням американського і українського гимнів. Священик о. Степан Попко, сам з Нового Роздолу, Львівської области, прочитав промову Президента України Петра Порошенка, котру він виголосив кілька годин раніше у Києві.

Парафіяни співають гимни США й України. (Фото: Роман Грицин)

Потім під ґітару о. С. Попко і Степан Коростіль заспівали мелодійну і патріотичну пісню Івана Лашка „Роки проминули, як бистра вода". Вірш Володимира Сосюри „Любіть Україну" прочитала Наталія Коростіль.

Щойно повернувшись з сімейної подорожі в Україну, Ксеня і Тарас Ференцевичі поділилися своїми враженнями і спогадами про перебування у Києві, Львові, Стрию, в Карпатах. Вони розповіли про переселенців на заході, про тих українців, котрі з оптимізмом і почуттям обов'язку підтримують Революцію гідности, яка почалася на Майдані Незалежности майже рік тому.

Діти Люба і Лев Ференцевичі виконали пісеньку про півника, який заспав. Вони її вивчили на однотижневому пластовому таборі у Карпатах.

Пісню Володимира Івасюка „Червона рута" заспівали о. С. Попко і С. Коростіль, а на кінець о. С. Попко промовив до парафіян про те, що в цей тривожний для всіх час треба мати віру в Господа і молитися за Україну. Концерт закінчено молитвою „За все Тобі я дякую" з участю всіх присутніх.

Зустріч продовжилася при каві, коли парафіяни ділилися новинами і думками про Україну.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

УПЦ в США допомагає пораненим

САВТ-БАВНД-БРУК, Нью-Джерзі. – Під час недавньої поїздки в Україну Владика Даниїл, голова Консисторії Української Православної Церкви в США, відвідуючи поранених вояків Збройних сил України, на власному досвіді побачив реалії воєнного конфлікту в Україні.

З допомогою Митрополита Львівської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви Макарія, Владика Даниїл відвідав Військово-медичний клінічний центр Західного реґіону у Львові. Від початку збройного конфлікту ця військова медична установа лікує тисячі поранених військовослужбовців.

Візита до лікарні почалася зустріччю з полковником Іваном Гайдою, який є головним завідувачем лікарні та одним з головних лікарів. Сучасне медичне обладнання дуже необхідне. Близько 400 поранених вояків одужують в лікарняних палатах. Разом з Митрополитом Макарієм в супроводі протоєрея Івана Галущака, настоятеля парафії св. Володимира Української Православної Церкви в Пітсбурзі, Владика Даниїл відвідав багатьох з цих молодих людей, помолився з ними, говорив з членами сімей та медичним персоналом.

З благословення Митрополита Антонія УПЦ в США звернулася до української громади і зібрала понад 100 тис. дол. на підтримку українських біженців, поранених вояків та сімей загиблих на Майдані.

Від імені єрархів, духовенства, вірних, Консисторія УПЦ в США висловила вдячність усім за співчуття, любов та молитви.

Консисторія УПЦ в США

Владика Даниїл відвідує пораненого воїна.

Придбали альбоми Катерини Кричевської

„Благодійні“ альбоми придбали Оксана Лобачевська (зліва) та Ніна Наливайко. (Фото: Левко Хмельковський)

ПАРСИПАНІ, Нью-Джерзі. – 21 березня „Свобода“ повідомила, що відома мисткиня Катерина Кричевська з Каліфорнії надіслала до редакції шість своїх щойно виданих мистецьких альбомів „Vasyl Krychevsky and Kateryna Rosandich“ з пропозицією продати їх на допомогу потерпілим від свавілля влади Віктора Януковича. Першою на цю пропозицію відгукнулася Оксана Пясецька з Фльориди. Решту альбомів придбали мешканці „Українського села“ в Сомерсеті, Нью-Джерзі. Зібрані гроші переслані до Фундації „Вільна Україна“, яка доставляє допомогу українським воякам на сході України.

Проща на „Козацькі могили"

Володимир Рожко

ПЛЯШЕВА, Рівненська область. – Урочистості на „Козацьких могилах" відвідали багато прочан, які 22 червня з різних куточків України прибули на прощу, щоб помолитися і вклонитися козацькій славі, узяти участь в Богослужінні.

Місцеве духовенство відслужило Панахиду за спокій душ полеглих у Берестецькій битві 1651 року козаків. Панахиду очолив Архиєпископ Рівненський Української Православної Церкви Київського патріярхату Іларіон.

Козацькі звитягу і вміння показували молоді козаки з різних Січей України: Волинської, Рівненської, Житомирської, Дніпропетровської, Донецької областей. Вони змагалися у їзді на конях, володінні шаблею, стрільбі з луків, пістолів, гармат.

Недільну Службу Божу очолив Патріярх Київський і всієї України-Руси Філарет. Співслужили понад 10 архиєреїв УПЦ КП. Серед них Митрополит Львівський Димитрій, Архиєпископи Іларіон, Федір, Нестор і десятки священиків. Патріярх Філарет виголосив патріотичну проповідь.

Після Служби Божої і Панахиди відбувся похід до пам'ятника на полі Берестецької битви. Процесію очолили єрархи на чолі з Патріярхом Філаретом, священики, народні депутати Олег Тягнибок, Олег Ляшко. До підніжжя пам'ятника покладено вінки.

Опісля відбулося віче, на якому виступали народні депутати, які ділилися своїми думками про сучасне політичне і економічне становище в Україні. Молодь, яка складала переважаючу більшість слухачів, бурхливо і схвально оплескувала і озвучувала слова депутата Олега Ляшка.

Потім, разом з своїми колишніми студентами о. Юрієм Ковальчуком та Сергієм Хомицьким, я вирушив в село Вербень до забутої невдячними нащадками братської могили полеглих козаків над річкою Стир. Тут далекого червня 1651 року відбулася кривава січа українських козаків з лівим крилом польського війська під проводом Єреми Вишневецького, який прагнув оточити головні козацькі сили з північного сходу. На місці де впали мужні герої, виросла висока і велика братська могила, увінчана кам'яним хрестом.

Під час Панахиди на честь полеглих героїв України.

Заява Президента...

(Закінчення зі стор. 1)

протистояння новим викликам, зокрема загрозі гібридної війни, та на побудову нових стратегічних рамок співробітництва „Україна-НАТО".

Ми провели відвертий обмін думками про поточні та майбутні взаємини між Україною і НАТО в цьому новому середовищі безпеки.

Ми домовилися, що наша подальша співпраця буде спрямована на досягнення повної сумісності між Україною і НАТО та розроблення спільних можливостей у військовому, оборонному секторі та секторі безпеки.

Ми будемо зміцнювати наше інтенсивне співробітництво з НАТО в секторі оборони та безпеки через програми розвитку та нарощування потенціялу, зосереджуючись на реформах Збройних Сил України та інших силових структур.

Другим важливим елементом нових стратегічних рамок співробітництва „Україна-НАТО" є участь України в ініціятиві сумісного партнерства.

Це дозволить нам підтримувати високий рівень взаємодії між українськими силами та силами НАТО, що був досягнутий шляхом безперервної участи наших континґентів в місіях та операціях НАТО, спільних військових навчаннях, Силах реаґування НАТО.

Останнім, але не менш важливим елементом є подальше поглиблення особливого партнерства „Україна-НАТО".

Ми вважаємо, що це партнерство буде невід'ємною частиною євроінтеґраційного курсу України.

Залишаючись відданою імплементації широкомаштабних реформ, спрямованих на інтеґрацію з ЕС, Україна буде і надалі переслідувати дану мету через Щорічну Національну Програму Співробітництва „Україна-НАТО", а також інші існуючі інструменти та механізми.

Такий підхід створить необхідну синергію між Европейською інтеграцією та Евроатлантичним співробітництвом України.

(Прес-служба Президента України, 4 вересня)

На оселі „Писаний Камінь“ відбулися пластові табори

Дарія Якубович

МІДЛФІЛД, Огайо. – Пластові табори на пластовій оселі „Писаний Камінь” розпочалися 5 липня, а підготування до таборів – на пів року раніше. Окружна таборова комісія підшукувала проводи таборів, перевіряла програми окремих таборів, знаходила медичну опіку, охочих до праці в кухні. 5 липня з'їхалося на оселю понад 300 таборовиків з Клівленду, Філядельфії, Чикаґо, Дітройту, Вашінґтону, Каліфорнії, Арізони, Арканзасу, Ню-Йорку, Ню-Джерзі, Конектикату та інших штатів, щоб спільно провести три тижні з своїми друзями.

Коменданти та їхні булави приїхали на кілька днів раніше, щоб остаточно переговорити та узгіднити свої пляни праці. З України прибули два старші пластуни і одна старша пластунка, щоб поділитися своїми знаннями і враженнями з місцевими пластунами.

Усі таборовики утворили живий тризуб.

Молодь розмістилася у шести підтаборах – новаків, новачок, юначок, юнаків, пташат і старшого юнацтва.

У таборі новаків „Чотири волі – одна доля“ було 42 учасники та 12 братчиків. Новаки жили казкою лицарства. Комендант був Лукас Вишницький з Чикаґо. Кожний рій мав свою корогву, свою пісню, свою традицію.

49 новачок і 12 сестричок поїхали на табір „Із сафарі з любов'ю“ і кожний рій став цікавим звірятком. Були там мудрі сови, слоники, жирафи, мишки і папуги. Комендантою була Софійка Кучер з Дітройту.

До програм новацьких таборів входили історичні гри, іспити вмілости, спів, вогники, купіль, прогулянки, ручні роботи і багато іншого.

Табір юначок „Дика енерґія“ мав 42 юначки і вісім булавних. Комендантою табору була Христина Залуцька з Філядельфії. Багато часу було присвячено обговоренню сучасних подій в Україні.

В таборі юнаків „Дорога до Риму“ було 38 учасників і вісім членів проводу. Комендантом був Микола Мурський з Дітройту. У своїй програмі провід підкреслював важливість єдности і традиції у будові держави, беручи Римську імперію як приклад. Кожного дня під час табору юнаки самі собі варили сніданки і обіди.

Табір пташат складався з дітей віком від трьох до шести років та їхніх батьків. На таборі було 30 пташат та 30 батьків. Комендантою була Наталія Пришляк з Філядельфії, а їй допомагали батьки пташат, які наперед приготували різні заняття для дітей. Цей табір тривав від 12 до 19 липня.

Цього року вперше на оселі „Писаний Камінь“ відбувся двотижневий табір для старшого юнацтва. Комендантом була Ляриса Шишка з Вашінґтону. У програмі табору „Пролягла дорога“ наголошувалося на українських традиціях і культурі, відбувалися розмови про сучасні події в Україні. Програма вимагала сталої співпраці між таборовиками при будові щогли на прапори, приготуванні програми ватри. Табір мав чотири прогулянки поза оселею, і хоч під час мандрівки йшов сильний дощ, пластуни не здавалися і успішно дійшли до кінця.

Пластуни дякували д-рові Христині Захар, що провадила кухнею протягом цілого табору, Миронові Кузикові – голові оселі „Писаний Камінь”, Ларисі Попадюк і Маркові Якубовичеві за організацію і проведення таборів.

Гурток на таборі юнаків.

Старший юнацький табір на Білих водах.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Осінні програми 2014 р.

Додаткові години до кінця листопада!
Музей відкрито по четвергах до 8 год. веч.

Тарас Шевченко. Поет, Художник, Ікона (1814-1861)
Виставка закривається 30 листопада 2014 р.

субота, 20 вересня, 7 год. веч.
"Локус ґенія: Тарас Шевченко як поет і художник", ілюстрована доповідь і презентація каталогу з **ГРИГОРІЄМ ГРАБОВИЧЕМ,** професором української літератури Гарвардського університету і запрошеним куратором виставки *Тарас Шевченко. Поет, Художник, Ікона.* Можна буде придбати каталог у крамниці. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

неділя, 21 вересня, 2 год. по пол.
Презентація книжки *Fall River* д-ра Олександра Мотиля (проф., університет Ратґерс). Роман побудований на життєписах матері, вуйка та тети автора, які народилися в американському містечку, виросли в міжвоєнній Галичині, пережили страхіття ІІ-ої Світової війни і повернулися до Америки. Підписання книг і перекуска після доповіді. Вступ: 8 дол.; члени – 5 дол.

субота, 27 вересня
Smithsonian's Museum Day
Вільний вступ для тих, що придбали квиток онлайн:
www.smithsonianmag.com/museumday/

субота, 27 вересня, 7 год. веч.
Фільм *Тарас Шевченко* (1926 р., німе кіно)
Перший український байопік. Мистецьке оформлення фільму створив видатний модерніст Василь Кричевський; роль Тараса Шевченко виконав Амвросій Бучма. Режисер Петро Чардинін, 1926 р., ВУФКУ; рус/анг/укр підписи. Композитор: Олександр Саратський, 2012 р. Фільм представить **д-р Юрій Шевчук** Колумбійського університету. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

субота, 4 жовтня, 7 год. веч.
Фільм *Наймичка* (1963 р.)
Музичний фільм за мотивами опери Михайла Вериківського «Наймичка», в основу якої лягла однойменна поема Тараса Шевченка. Молода дівчина, обдурена заїжджим уланом, підкидає свого позашлюбного сина до чужої бездітної сім'ї. Через деякий час вона влаштовується в цю родину наймичкою. У головній ролі, Віра Донська-Присяжнюк; співає Лілія Лобанова. Укр., 82 хв. Фільм представить куратор народного мистецва **Любов Волинець**. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

п'ятниця, 10 жовтня, 3 год. по пол.
"Matinee at the Museum" фільм (назва буде подана пізніше). Безкоштовно з оплатою вступу до музею.*

п'ятниця, 17 жовтня, 7:30 год. веч.
Фільм *Тарас Шевченко* (1951 р., "Magicolor")
У головній ролі Сергій Бондарчук. Київська кіностудія. Фільм представить **д-р Юрій Шевчук.** Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

четвер, 23 жовтня, 6 год. веч.
"Шевченківський Slam!"
Всі матимуть нагоду прочитати вірші українського ґенія Тараса Шевченка будь-якою мовою. Вечером буде вести Олександр Мотиль. Безкоштовно з оплатою вступу до музею.*

субота, 25 жовтня, 7:30 год. веч.
Концерт і фільм: "Джерела Шевченка. 2014"
Мультімедійна програма з **Юліяном Китастим**, директор "Bandura Downtown" і запрошеними музикантами, які представлять програму на основі музики та зображень з майбутнього фільму що, зображує пейзажі і місця пов'язані з Шевченком – села його дитинства, історичні пам'ятки, які він малював під час своїх подорожей по Україні, великі двори де він був гостем. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

неділя, 26 жовтня, 3–5 год. по пол.
"Тарас Шевченко як маляр: стиль, жанр і зміст"
Круглий стіл: **д-р Зірка Филипчак**, професор мистецтва Вільямс Коледжу; **д-р Ярослав Лешко**, професор-емерит історії мистецтва Сміт Коледжу; **д-р Микола Савицький**, професор мистецтва і архітектури Лігай університету; **д-р Рената Голод**, професор, куратор в розділі Близького Сходу, Музею археології та антропології Пенсільванського університету. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

неділя, 2 листопада, 2:30 год. по пол.
КОНЦЕРТ
Володимир Винницький, фортепіяно, **Наталія Хома**, віолончель, **Назар Пилатюк**, скрипка, Марта Баґратуні, віолончель. Подальші інформації

субота, 8 листопада, 7 год. веч.
'Борітеся – поборете!'
Шевченко як революціонер в сучасній Україні
Вечір поезії, музики та зображень присвячено триваючій боротьбі України за свободу, про революційну, бойову сторону Т. Шевченка. В українській та англійській мовах. Читання – **Василь Махно** та **Олександр Мотиль**; відео – **Василь Лопух.** Вступ (включно з перекускою): 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол.

п'ятниця, 14 листопада, 3 год. по пол.
"Matinee at the Museum" фільм (назва буде подана пізніше). Безкоштовно з оплатою вступу до музею.*

неділя, 16 листопада, 2 год. по пол.
Конкурс рецитацій віршів Тараса Шевченка
Для старших учнів шкіл українознавства. Точні інформації будуть подані пізніше.

четвер, 20 листопада, 6 год. веч.
"Кафе поезій"
Вечір віршів та музики. Виступатимуть **Василь Махно**, **Олександр Мотиль** та інші. Безкоштовно з оплатою вступу до музею.*

п'ятниця, 5 грудня, 7 год. веч.
Фільм *Сон* (1964)
Фільм базований на сатиричній поемі "Сон", написана Шевченком у 1844 році протягом так званого періоду «Трьох літ», яка представляє російський царат як нещадний та авторитарний режим. За сатиричне зображення імператриці імператор покарав Шевченка на 10 років заслання. Режисер – Володимир Денисенко. У головній ролі – Іван Миколайчук – майбутня зірка української кінематографії. Фільм представить **д-р Віталій Чернцький**, Університету Канзасу. Вступ: 15 дол.; члени, сеньори: 10 дол.; студенти: 5 дол. Перекуска після доповіді.

субота і неділя, 6–7 грудня, 11 год. ран–5 год. веч.
Різвяний базар
Великий вибір печива, ремесла, книжок, святкових прикрас, і багато, багато іншого. Базар зорганізовано добровольцями УМ, які сходяться щосереди. Вступ безплатний!

субота, 6 грудня, 7 год. веч.
"Гуцули на барикадах: Пісні, музика та ритуали від Карпат і Майдану".
Концерт представить мистецька група "**Яра**" з колядниками із Криворівня в Гуцульщині традиційних зимових пісень. Вступ: 20 дол.; члени, сеньори, студенти: 18 дол.; 5 дол. для дітей до 12 років. Перекуска після доповіді. **Обмежена кількість місць! Квитки продаватимуться з 15 листопада. Замовляйте заздалегідь: 212.228.0110.**

п'ятниця, 12 грудня, 3 год. по пол.
"Matinee at the Museum" фільм (назва буде подана пізніше). Безкоштовно з оплатою вступу до музею.*

Освітні програми

Обов'язково зареєструватися і оплатити наперед:
212-228-0110
Члени Музею дістають знижку 10%!

ПОЧАТКОВИЙ КУРС ТКАЦТВА
На малому верстаті учасники будуть вивчати основні ткацькі техніки. До кінця курсу кожний студент виробить свою власну текстильну тканину. На курс можуть зголошуватися діти від 12 років і дорослі. 4 лекції відбудуться: **28 вересня, 12 і 26 жовтня, та 9 листопада**. Оплата за курс: Дорослі – 60 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 50 дол.; діти від 12 до 16 років – 30 дол. Інструктор: Василь Найда.

КУРС ВИШИВАННЯ
Відбудеться вісім занять, пристосованих як для початківців, так і для вишивальниць з певним досвідом. Будуть лекції з історії, техніки і естетики української вишивки. На курс можуть зголошуватися дорослі та діти від 10 років. Заняття відбуватимуться по суботах, 20 вересня – 8 листопада о год. 1 – 3:30 по пол. Оплата за курс: Дорослі – 60 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 50 дол.; діти від 10 до 16 років – 30 дол.; Інструктор: Любов Волинець.

КУРС ВИРОБЛЕННЯ ҐЕРДАНІВ
Чотири заняття для дорослих та для дітей від 12 років. **Заняття відбуватимуться по суботах, 19 жовтня – 9 листопада, 10:00 ранку – 12:30 по пол.** Оплата за курс: Дорослі – 40 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 35 дол.; діти від 12 до 16 років – 15 дол. Інструктор: Ольга Лесько

УКРАЇНСЬКІ РІЗДВЯНІ ТРАДИЦІЇ
Заняття для дорослих і студентів від 16 років. Учасники ознайомляться з різдвяними традиціями та практично навчаться пекти калачі і книші. **Дата: субота, 7 грудня, 10:00 ранку – 1:00 по пол.** Оплата: Дорослі – 25 дол.; студенти віком від 16 років і пенсіонери – 20 дол. Інструктор: Любов Волинець

ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ
Заняття для дорослих і дітей від 7 років в **суботу, 14 грудня, від 2:00 до 4:00 по пол.** *або* **в неділю, 15 грудня, від 11:00 ран. до 1:00 по пол.** *або* **від 2:00 до 4:00 по пол.** Оплата за одне заняття: дорослі – 15 дол.; студенти віком від 12 років і пенсіонери – 10 дол.; діти від 7 до 12 років – 5 дол. Інструктори: Пластовий курінь "Верховинки"

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street • New York, NY 10003
Tel: 212.228.0110 • www.ukrainianmuseum.org
Години музею: від середи до неділі, 11:30 ран. - 5 год по пол. До кінця листопада Музей відкритий по четвергах до 8 год. веч. * **Вступ: 8 дол.; 6 дол. сеньорам і студентам; вільний вступ для дітей до 12 років і членам музею.**

The Museum's traditional folk arts program is made possible by the New York State Council on the Arts with the support of Governor Andrew Cuomo and the New York State Legislature.

The Museum's film and traditional arts program are supported in part, by public funds from the New York City Dept. of Cultural Affairs in partnership with the City Council.

Що ми знаємо...

(Закінчення зі стор. 2)

формувань МВС Дніпропетровська обласна державна адміністрація. Рішення Міністра внутрішніх справ Арсена Авакова про створення добровольчих частин при кожному Управлінні внутрішніх справ було єдиним можливим способом дати в розпорядження УВС автономні й незалежні від думок інших працівників міліції підрозділи з охорони громадського порядку — загони, що складаються з мотивованих і патріотичних співробітників, здатних виконувати конкретні завдання, зокрема пов'язані з ризиком для життя.

Саме створення таких загонів дозволило стабілізувати ситуацію в більшости областей України і дозволяє контролювати боротьбу з терористичними групами на південному сході України. Крім того, важливо зазначити, що завдяки взаємодії добровольців з міліцією значно покращилися зв'язки МВС з суспільством.

Деякі добровольчі батальйони МВС нітрохи не поступаються рівнем дисципліни та бойових якостей реґулярним армійським підрозділам.

Добровольчі батальйони не можуть не привертати уваги засобів масової інформації. Україна веде народну війну, і піар — це єдина можливість залучити у свою частину військових фахівців і матеріяльні ресурси постачання. Мене дуже дивують звинувачення багатьох керівників у надмірному піарі добровольців. Хочу повідомити, що навіть деякі армійські частини на 60-70 відс. залежать у питаннях постачання від народної підтримки і перебувають на фактичному забезпеченні волонтерів. Що вже казати про позаштатні частини, добровольчі батальйони, створені у воєнний час, – вони отримують від держави тільки зброю. Деякі частини МВС і Нацґвардії також отримували засоби індивідуального захисту, транспорт. Тим паче, що в добровольчих частинах багато професійних політиків, для яких висвітлення їхньої особистої участи у війні – це питання професійної кар'єри. Так, у такого піару є багато мінусів. Але це закономірний процес, і його може відреґулювати тільки час.

Найбільша частина звинувачень з боку окремих критиків, причому високопоставлених, на адресу добровольчих формувань пов'язана з тим, що деякі загони не завжди засвідчують належну дисципліну в бою. Вони мало пов'язані субординацією.

Так, багато в чому це правда. Але не вважаю ці звинувачення справедливими. Що собою являють добровольчі батальйони МВС, Нацґвардії та Територіяльної оборони? Це, по суті, імпровізовані громадські організації патріотів. Адже в Україні давно забуто військові збори, і резервні частини ніколи не розгорталися. Особливо це позначилося на командному складі. Є гостра нестача сержантського й молодшого офіцерського складу. Але ж це кістяк будь-якої військової частини.

Це дуже правильно — ставити до добровольців високі бойові вимоги. Але ж не можна іґнорувати реальні бойові якості підрозділів. Можна критикувати, але не звинувачувати. Військовослужбовці, навіть найбільш мотивовані, не маючи належного рівня індивідуального та групового вишколу, бойової злагоджености, у перших бойових сутичках у складі недосвідчених підрозділів поводяться по-різному. Так буває на війні. Це треба виправляти вдосконаленням бойового вишколу, цього не виправити наказами: „Тримайтеся!".

Якби держава дала професійний офіцерський склад — тоді ситуація була б іншою. Але готових кадрів у нас бракує навіть в самій армії — вони загартовуються в цій війні. Більшість швидко вчиться, але дехто не встигає.

Вимога добровольчих батальйонів видати їм важке озброєння – бронетехніку й артилерію – пов'язана зі зміною характеру бойових дій. Коли ухвалювали рішення відсилання на фронт добровольчих батальйонів, бойові дії мали характер поліцейської операції. У тих умовах основною формою бойових дій були операції малих груп, проведення зачисток, охорона блькопостів, диверсійні акції. Але, починаючи з липня, ситуація різко змінилася.

В умовах масового застосування з початку липня кваліфікованими російськими військовими фахівцями артилерії та мінометів, важкого піхотного озброєння й бронетехніки стало очевидно, що рівень озброєння та бойового вишколу добровольчих частин не відповідає характеру бойових дій на лінії фронту.

Так, деякі командири кількох добровольчих частин не змогли в низці бойових зіткнень самостійно організувати взаємодію з приданою бронетехнікою та артилерією. Але в мене рука не піднімається написати лихе слово на адресу далеких від військової справи людей, які два-три місяці тому записалися в міліцію і вартували на вулицях, а їм доводиться йти в атаку під прикриттям вогневого валу й танків на противника, який облаштував укріпрайон і якого підтримують бронетехнікою, гаубицями, мінометами і артилерією. Тим паче, що розгубленість проявляли неодноразово й деякі реґулярні армійські частини. Це відсутність досвіду. У людей не було ні системної військової школи, ні полігону. Війна – це їхній університет. І не всі з першого й навіть другого разу складають свій іспит.

Можливо, просто слід плянувати операції, виходячи з реальних можливостей військ? А не з тих міркувань, що будь-який наказ треба виконувати за будь-яку ціну.

Якби командування АТО вчасно відчуло зміну характеру бойових дій і вчасно скориґувало стратегію бойового застосування добровольчих частин, багатьом кризам удалося б запобігти. Частини, зформовані для охорони тилу, зачисток і диверсій, не можуть розглядатися як штурмові. Це абсурд. Добровольчі батальйони повинні входити або до складу постійних злагоджених армійських бойових груп, з якими постійно напрацьовується взаємодія, або повинні отримати повний комплект озброєння – танки й артилерію, наскільки вистачає обслуги й екіпажів, відпрацювати злагодженість хоча б у короткий термін і виконувати самостійні бойові завдання. Я особисто в найвищих кабінетах обстоюю перший шлях – постійні автономні змішані бойові групи Збройних сил та добровольчих частин. Але розумію, що в цій ситуації на фронті він зараз неможливий. Тому тим частинам добровольців, які перебувають на передньому краї, абсолютно необхідно якнайшвидше передати важке озброєння всіх типів.

З 10 серпня в Україну вторглися окремі підрозділи регулярних збройних сил РФ. 24 серпня російське вторгнення стало маштабним. Необхідно змінити не тільки стратегію операції на Донбасі, а й тактику бойового застосування наявних частин.

Чи можуть добровольці підняти бунт? Страх деяких чинних керівників я вважаю однією з найглибших і хибних оман. Скинути владу може тільки народ. Навпаки, у морі хаосу саме організовані й патріотичні частини добровольців є найбільш дисциплінованою основою влади.

Мені шкода, що Верховний головнокомандувач не розуміє необхідности підтримки та особистого контакту з командирами добровольчих частин. Це, м'яко кажучи, недалекоглядність. У той час, як найближчі соратники президента Юрій Стець, Юрій Луценко, Юрій Косюк просять Петра Порошенка побачити в добровольчих частинах не загрозу, а опору, керівник країни не проводить особистих зустрічей з командирами батальйонів.

Цей страх, який формують якісь неадекватні радники Президента, іраціональний. Це страх перед некерованим. Так, батальйони політизовані. Так, батальйони пишуть у „Фейсбук", якщо їх оточують або накривають „Ураґанами". Але ж це не армія. То навіщо ж до них ставитися як до реґулярної армії? Дозброймо і довчімо їх – і тоді будемо ставити їм армійські завдання. Замінімо некомпетентних командирів на компетентних. І питатимемо з них жорсткіше.

Я бачу в цьому неартикульованому конфлікті тільки корпоративні ревнощі деяких недалеких керівників Міноборони, які подають Президентові однобічну інформацію про стан справ у Нацґвардії і в батальйонах МВС.

Хотів би запевнити і по змозі засвідчитити Верховному головнокомандувачеві, що бійців усіх добровольчих частин, добровольців, які служать у реґулярних частинах МО, СБУ та МВС, поєднує насамперед любов до Батьківщини й необхідність відбити російську аґресію. Батальйони не формуються за принципом партійної, відомчої льояльности.

Один з близьких друзів П. Порошенка, видатний закордонний державний діяч, який добре знає ситуацію в Україні, сказав мені: „Виділення добровольцям танків і гаубиць не має ніякого значення з точки зору можливости вчинення державного перевороту. Перевороти вчиняють люди з пістолетами. А перевернути можна тільки ту владу, яку не підтримує більшість народу. Ваш ворог – Путін. Будь-який конфлікт або взаємна недовіра всередині вашого фронту допомагають Путінові. Не створюйте собі проблеми – кидайте в бій усе, що у вас є, не шкодуйте заліза. Політика в Україні розпочнеться тільки після перемоги. І того, хто цю перемогу принесе, ніхто не осудить і ніхто не насмілиться перевернути. Мобілізуйтеся і перемагайте".

Я з цим поглядом згоден.

(„Дзеркало тижня", 29 серпня)

СПОРТ

Вшанували Івана Піддубного на його батьківщині

Олександер Вівчарик

КРАСЕНІВКА, Черкаська область. – Всеукраїнське свято богатирської сили пам'яті Івана Піддубного відбулося на його батьківщині 23 серпня вже 23-ий раз. Свято розпочалося з перегляду кінострічки про І. Піддубного. Потім було урочисто піднято державний прапор.

Леґендарний черкаський спортсмен Андрій Хіміч передав вогонь абсолютному переможцеві минулорічних змагань Андрієві Шевченкові з Черкас, і той запалив вогонь, що має символізувати чистоту змагань і палку любов до України. Таку, як у І. Піддубного, який власноруч у пашпорті громадянина СРСР викреслив запис „русский" і написав „українець".

Презентація учасників свята у Красенівці. (Фото: Олександер Вівчарик)

Присутні вшанували хвилиною мовчання українських воїнів, які полягли на сході України. Дівчата подарували квіти присутнім бійцям антитерористичної операції. Війна ще більше підсилила емоційно-патріотичну атмосферу дійства.

Почесний голова благодійного фонду І. Піддубного Петро Душейко наголосив, що постать видатного українського борця є вособленням волелюбного українського духу, любову до своєї Батьківщини, сили й мужносту українця.

На свято прибули борці з усієї України, навіть з Луганська, які зараз тренуються і мешкають під Києвом. Голова обласної ради Валентина Коваленко нагадала присутнім про те, як нині Росія безсоромно намагається зробити з І. Піддубного російського богатиря. Між тим, ще 1988 року в Росії вчинили наругу над пам'ятником видатному спортсменові, облили фарбою і написали „хохол і петлюрівець". Знали, що він український націоналіст, патріот!

Свято підтримали меценати – родина Душейків, асоціяція „Незалежне об'єднання сільськогосподарських підприємств Чорнобаївського району", голова Громадянського руху „За процвітання Черкащини" Наталія Нетовкіна, обласна влада.

„Нинішнього серпня виповнилося 65 років від часу, як наш видатний земляк-борець помер на чужині, у Єйську, що нині належить Росії", – сказав голова обласної адміністрації Юрій Ткаченко.

Видовище „Найсильніша людина свята богатирської сили" прикрасили пісні Заслуженої артистки України Анжеліки Рудницької і гурту „Кобза", а також вогняний показ „Джайра". Усіх гостей безкоштовно пригощали юшкою, кашею і кукурудзяними качанами, а за це просили кидати пожертви на українську армію у спеціяльні скриньки.

Вперше приїхала на свято Лідія Дятченко, рідна бабуся якої була двоюрідною сестрою І. Піддубного.

Роман Науменко з Красенівки переміг у конкурсі „Найсильніша людина свята". Абсолютним чемпіоном турніру з греко-римської боротьби став Євген Совєт з Кременчука.

Українські команди гратимуть далі

КИЇВ. – 29 серпня стало відомо, що дніпропетровська команда „Дніпро" і харківський „Металіст" пробилися до групового етапу футбольної Ліґи Европи. „Дніпро" після домашньої перемоги 2:1 над хорватським „Гайдуком" зіграв на виїзді внічию 0:0. „Металіст" і польський „Рух" у двох зустрічах не відкрили рахунку, і лише у доданому часі в Києві харків'яни з карного удару спромоглися забити єдиний ґоль.

Луганська „Зоря" в Києві зіграла з голяндським „Феєнордом" 1:1, а на початку другої половини зустрічі в Ротердамі поступалася з рахунком 0:3, але спромоглася на диво – на 80-ій хвилині була нічия 3:3. Але втримати цей результат гості не спромоглися – „Феєнорд" вийшов вперед у доданий час – 4:3.

В груповому турнірі зіграє і київське „Динамо". Жеребкування групової стадії Ліґи Европи відбулося 29 серпня. Кияни потрапили до групи разом з румунським „Стяуа", португальським „Ріу Аве" та данським „Ольборґом". Команді „Дніпро" дісталися італійський „Інтер", французький „Сент Етьєн" та чемпіон Азербайджану „Карабах". „Металістові" протистоятимуть турецький „Трабзонспор", польська „Леґія" та з Бельгії – „Локерен". Змагання групової стадії відбуватимуться з 18 вересня до 11 грудня. *(„Чемпіон")*

Грали для української армії

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Стадіон „Аванґард" 30 вересня став ареною товариського змагання з участю ветеранів київського „Динамо" і ветеранських команд Кузнецовська та Рівного, кожна з яких почергово протистояла столичним футболістам в першій та другій половинах гри. Команда „Динамо" перемогла в обох зустрічах.

Зустріч дозволила зібрати гроші на потреби українського війська. Зібрали майже 48 тис. грн., які будуть використані на потреби батальйону „Горинь" у зоні бойових дій на Донбасі.

Атакує ветеран команди „Динамо" Віктор Леоненко.

У Канаді...

(Закінчення зі стор. 1)

Першої світової війни пробудили недовір'я до нових канадців з боку англійського населення. Українці говорили незрозумілою мовою, мали дивні звичаї та віру. Влада вважала їх австрійцями – ворогами Британської імперії.

22 серпня 1914 року уряд Канади проголосив „War Measures Act", і тисячі нових іміґрантів стали ворожими чужинцями. Усі українці підлягали арешту та різним офіційним зневагам. Влада з ними поводилася дуже жорстоко. У Канаді з'явилися 24 табори, в яких були інтерновані українці та інші европейці, під наглядом озброєної варти. Ув'язнені стали примусовими робітниками, яких змушували до тяжкої фізичної роботи в жахливих, майже нелюдських обставинах. Інтерновані розбудували державні парки „Бенф", проклали шляхи через Скелясті гори. Усі сьогодні пишаються цими гірськими перлинами, але ніхто не задумується, на якій крові ці чарівні місця були розбудовані.

Хоч Перша світова війна закінчилася 1918 року, інтерновані були ув'язнені до 1920 року. Їхнє тяжко запрацьоване майно було конфісковане урядом, родини розбиті. Цей епізод з історії Канади донедавна був просто незнаний серед канадців і навіть між українців. Щоб поширити знання й привернути увагу до нього, Ukrainian Canadian Civil Liberties Association ініціювала „Проєкт 100".

22 серпня в церквах, громадських установах, музеях та культурних центрах було представлено 100 меморіяльних дощок не тільки в українській громаді, але також у хорватських, сербських, німецьких та мадярських громадах. Об 11-ій год. ранку в кожній часовій зоні, починаючи зі сходу Канади, закінчуючи на заході у Британській Колюмбії, було 100 церемоній в пам'ять жертв інтернування.

В Домі української молоді в Едмонтоні з ініціятиви дирекції поставлено одну з сімох дощок міста. Програма почалася Панахидою, яку відслужив о. Антін Тарасенко, парох церкви св. Юрія Переможця. Провадив програмою Юрій Андрійович, який представив „Проєкт 100" і розповів про інтернування. Серед присутніх були син і донька та родичі колишньої ув'язненої Марії Ганчарук, яка народилася в таборі „Спирит-Лейк" в Квебеку. Син її Джері Байрак розповів про свою матір.

Зразок меморіяльної дошки, яку представлено на 100 церемоніях по всій Канаді.

Від уряду Альберти був присутній член та речник Провінційної асамблеї Євген Звоздецький, який підтвердив важливість „Проєкту 100" і подякував господарям цієї церемонії за їхню працю в громаді. Від Едмонтону був присутній член міської ради Дейв Локин. який також висловив свою пошану до тих, які потерпіли, підкреслив, що він також українського роду.

Тарас Подільський від організаційного комітету розповів, що він лише у дорослому віці вперше дізнався про інтернування. Він підкреслив, що мільйони туристів впродовж 100 років насолоджуються красою канадських національних парків, не знаючи, що дороги у них проклали інтерновані.

На закінчення присутні прослухали у запису пісню „В тіні Скелястих Гір", яку написала і виконала канадська співачка Марія Дан, яка блискуче передала почуття несправедливости та байдужости суспільства до цієї сторінки канадської історії. Місцева преса та телевізійні станції подали репортажі про подію у своїх вечірних програмах.

Ліда М. Василин – член управи Ліґи українок Канади (відділ Едмонтон).

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Вересень 2014 року, ч. 168

За що ми мали б любити Росію та росіян?

Президент Росії Володимир Путін та його уряд наказали загарбати Крим і посилають озброєних терористів в східню частину України, щоб загарбати ще більше її території. Через те загарбання популярність В. Путіна в Росії збільшилася. Багато українців нарікають на загарбника В. Путіна, якого порівнюють з Адольфом Гітлером, але при цьому ніби шанують і люблять росіян, як „старших братів". Чомусь вони забувають, що століттями Росія поневолювала український народ, забороняла його мову, привласнювала його історію, одурила гетьмана Богдана Хмельницького та інших гетьманів, більшість яких була заслану у Сибір. Варто б українцям знати, що ще 1169 року московсько-суздальський князь Андрій Боголюбський своїм великим військом здобув Київ, пограбував Десятинну церкву та собор св. Софії, забравши ікони, ризи, церковні книги та дзвони, зруйнував та спалив місто.

Коли гетьман України Іван Мазепа вирішив відірватися від „старшого брата", російське військо Князя Олександра Меншикова 1708 року окупувало його столицю Батурин й вирізало повністю мешканців, понад 20 тис. осіб, а місто спалило разом з п'ятьма церквами, які побудував І. Мазепа. 1775 року росіяни зруйнували Запорізьку Січ, кошового Петра Калнишевського вислали на довічне ув'язнення на Соловки. Переслідувань зазнав Тарас Шевченко, зокрема заборони писати українською мовою.

За комуністичної влади Москва влаштувала Голодомор 1932-1933 років, в якому померло близько 10 млн. українців. Тоді прийшли тюрми, розстріли та заслання відомих письменників, поетів та знаних осіб України.

Український письменник Трохим Зінковський, автор прозових та поетичних творів, який жив у 1861-1891 роках, 1890 року писав про російський уряд та росіян:

„Москвини виявляють свою „культуру", своє національне „я" тим, що знущаються з народів, які попали у московські пазурі. Наші дурні гадають, що знущається московський уряд, а не московський народ. Мовляв, якби московський народ мав змогу висловити свої думки, то він був би осудив таке дикунство. Це – неправда. Це – безпідставна омана. Заходи московського уряду поневолити підбиті народи цілковито згідні з поглядами самого московського народу, згідні з культурою московського народу і його історією. Не треба забувати, що той державний уряд, який не випадково став ним вчора, а який народ має довгі сторічна, – такий уряд є природним, логічним витвором культури того народу. Так і московський уряд є природним твором культури московського народу. Я певний, що коли б у Московщині був парляментарськии уряд, то московське суспільство, разом з своєю літературою, було б шовіністичне та імперіялістичне, як і теперішнє. Хіба ж те московське винародовлюююче розперезання (вакханалія), що нищить культуру в Польщі, в Україні, у балтійських народів і всюди під московською владою, були б можливі, якби вони не були згідні з бажанням московського суспільства, московського народу ? Коли б московське суспільство залюбки і з власної волі не виконувало б урядові винародовлюючі заходи, то ті заходи були би марні. Без власнохітньої допомоги московського суспільства московський уряд не мав би сили і можливости винародовлювати. Всі міністерські накази лишилися би мертвими на папері. Ні, народ, що виплекав у себе деспотів, поводитиметься деспотично з кожним, хто мав нещастя упасти під його лапоть. Раб бо, одержавши владу, неухильно стає деспотом".

Думки, написані Т. Зінковським 124 роки тому про московський (російський) уряд та народ, актуальні й досі. Росіяни не змінилися. Тому Україні треба якнайшвидше влитися в Европейський союз та стати членом НАТО.

Моєї матері батьки, брати й сестри, дядьки (дев'ять осіб) померли з голоду 1933 року. Батьки завжди казали, що їхнім хутором, на Полтавщині, керували росіяни і відбирали усе, що можна було їсти. А мій батько ховав зерно, картоплю й інші речі в колодязі або закопував у сусіда-комуніста, так й вижили, хоч у них на Миргородщині, далеко від хутора батьків моєї матері, робилося старанням росіян те ж саме. Пізніше мого батька арештували й заслали на Колиму.

Олексій Коновал

Благодійна акція співачки Анички

Співачка Аничка (Ганна Чеберенчик)

В ці тяжкі для України часи відома співачка Аничка (Ганна Чеберенчик) бере участь у п'яти благодійних концертах на заході США, щоб допомогти Україні. В Сан-Франціско готується контейнер з медикаментами, військовим взуттям і шкарпетками та іншими потрібними речами для війська України, яке бореться проти російських терористів на сході України. З цієї нагоди вона видала відеофільм „Молода Україна гряде" на слова Івана Багряного (ціна 5 дол). Прихід з продажу його піде на допомогу військовим силам України. Також до кінця цього року з продажу її семи альбомів 50 відс. грошей буде передано на ту ж саму ціль.

Ці альбоми в ціні по 14 дол. разом з пересилкою мають назви „Аничка", „Поговоріть зі мною по українському", „Силою любови", „Дзвони Лемківщини", „Янголи в небі (колядки)", „Я ще люблю", та англомовний альбом „Rain in my heart", відеофільм „Молода Україна гряде" та інші альбоми можна замовити телефоном: (916) 722-5515, на вебсайті: www.anytchka.lviv.ua або поштою: Hanna Cheberenchyk, 7415 Black Tree Lane, Citrus Heights, CA 95610. Підтримайте благодійну акцію Анички для добра України!

Подарували музеям України

У серпні 1992 року, коли у Києві відбувався Перший всесвітній форум українців, до Державного музею Тараса Шевченка булті передано різні речі, пов'язані з відкриттям 1964 року пам'ятника Т. Шевченкові у Вашінґтоні. Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) з багатьох міст США і Канади брало активну участь у відзначенні 150-річчя з дня народження Т. Шевченка. В музей тоді передано пропам'ятні прапорці, ручки, перев'язку впорядника відкриття пам'ятника та частину жовтого пластика, яким був накритий пам'ятник перед тим, як його відкрив Президент США Двайт Айзенгавер.

Також передано в музей багато чисел журналу ОДУМ „Молода Україна" та „Нові дні", в яких описано відкриття пам'ятника та участь ОДУМ в цій справі, а також інші числа журналів з інших років, що були присвячені Т. Шевченкові.

В Інститут українознавства при Київському університеті ім. Т. Шевченка передано рукописи окремих розділів пригодницького роману Івана Багряного „Тигролови", книги „Буйний вітер" та його ілюстрації до творів „Тигролови" (деякі ніде ще не були використані), „Антон Біда – герой труда" та казок „Про лелек та Павлика-мандрівника" і „Телефон".

В Центральний державний архів-музей літератури й мистецтва України передано рукописи та машинописи з авторськими поправками рукою І. Багряного творів „Спартак" (роман), „Поєдинок", „Новелі для себе", „Тайфун", „Люба" (друга частина), „Розгром", „Морітурі", „Золотий бумеранг", „Людина біжить над прірвою", різні нотатки, схеми творів, що згадуються вище, листування в справі повстання на кораблі „Потьомкін", які І. Багряний збирався використати в розпочатому творі „Панцерник Потьомкін", різні цитати, замітки, вірші, пародії.

В розмові з керівником архіву-музею Миколою Крячком говорилось про перевезення всього архіву І. Багряного та архіву партії, якій І. Багряний присвятив багато часу, енергії й нервів та мав багато різних приємних і неприємних днів і років. В обидва музеї супроводжував мене й мою дружину письменник Леонід Череватенко.

Олексій Коновал

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи: по 200 дол. – **Юрій і Оля Татарки** для Ліґи українських меценатів на конкурс української мови та **Петро Китастий** (з них по 50 дол. для журналів „Березіль" та „Бористен", газеті „Літературна Україна" та Києво-Могилянській академії), по 100 дол. – **Олександер Полець, Федір Гайовий** на потреби української армії, яка бореться з російськими терористами, та **Ніна Булавицька** на лікування майора **Дмитра Афанасьєва**, пораненого терористами в Маріюполі; по 50 дол. – **Іван Деркач, Богдан Чуловський** (для сиріт Дніпропетровська) та **Володимир Колюбінський** (для майора Д. Афанасьєва).

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати журналам, газетам, сиротам та виданням для популяризації книг, які подають правдиві інформації про фальшування історії України.

Фундація є представником журналів „Березіль", „Бористен", „Універсум" та газети „Літературна Україна", які можна передплатити, звернувшись на адресу Фундації.

Редактор журналу „Універсум" проф. **Олег Романчук** переслав 420 примірників останнього числа журналу для військовослужбовців 24-ої механізованої бриґади та 80-ої окремої аеромобільної бриґади, які виконують завдання на сході України.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

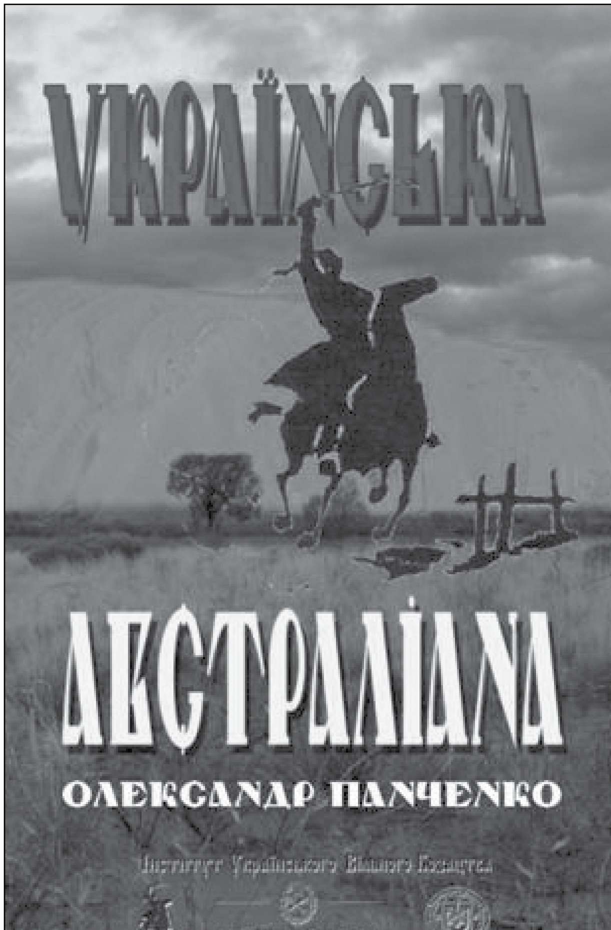
Сторінку редагує Олексій Коновал

НОВІ ВИДАННЯ

Розповідь про українців Австралії

В'ячеслав Онацький

Олександер Панченко. „Українська Австраліяна: Полтавщина, Галичина, Боснія". Київ: видавництво ім. Олени Теліги, 2014.

У Києві вийшла друком досить цікава, змістовна й доволі оригінальна книга „Українська Австраліяна: Полтавщина, Галичина, Боснія", автором якої є уродженець й мешканець міста Лохвиці, що на Полтавщині, місцевий адвокат д-р Олександер Панченко, який відвідав Австралію, де проживає чимало людей українського роду.

Розпочинається ряд нарисів та передруків О. Панченка його передмовою „Я не забув, я пам'ятаю", що її було написано у сумну річницю відходу у вічність його старшого приятеля, св. п. Мирослава Болюха. Власне, уся ця книга присвячена родині Болюхів – покійним Мирославу, його синові Юрієві, а також Марії Болюх, яка народилася у полтавському селі Климівка.

О. Панченко описує Австралію, її історію та сьогодення, торкається початків українського життя, пише про перших українських поселенців. Зокрема уродженець Полтавщини Федір Зубенко відкрив для українців Австралію, а полтавець Григорій Піддубний став першим українсько-австралійським інтелігентом. Значна частина книги присвячені її автором славному і видатному синові українського народу св.пам. Мирославові Болюхові, який все своє життя боровся за волю України, скінчивши свій земний шлях у далекій Австралії.

Відвідати Австралію О. Панченкові допоміг Стефан Романів, який є головою Союзу українських організацій в Австралії, а також ґенеральним секретарем Світового конґресу українців й головою Комісії з визнання Голодомору геноцидом українського народу.

Автор описує переліт спочатку до Дубаю, а тоді й до Мельбурну, висловлює вдячні слова доброзичливцям – подружжю Олі та Іванові Москалюкам, Антонові Гралюкові, які прихистили його у своїй хаті та створили йому гарний побут. Він пише про рід Венгриновичів, відвідини Народного будинку в Есендоні та кредитової кооперативи „Дністер", Єпископа Української Греко-Католицької Церкви Івана Прашка, архітектора Романа та професора Марка Павлишиних, й насамкінець – про українські церкви, собори і священиків Мельбурну та про станиці українських вільних козаків в Австралії.

Особливу увагу автор книги приділив спогадам з полтавського періоду життя свого земляка українського письменника-зіньківчанина Дмитра Нитченка, що упокоївся у далекому Мельбурні.

У додатках подано стислі біографії українців, уродженців Полтавщини та деяких суміжних з нею теренів, їхніх нащадків.

О. Панченко народився 1961 року в селі Сокириха на Полтавщині, закінчив Севастопольське вище військово-морське інженерне училище та юридичний факультет Київського державного університету, служив на атомних підводних човнах Північної фльоти СРСР в Заполяр'ї. Ще за два з половиною роки до проголошення України незалежности виступив з закликом збирати свідчення про злочини Голодомору-геноциду й політичних репресій проти українців.

О. Панченко – письменник, автор, видавець та упорядник 35 книг, член Керівної ради Світового конґресу українських юристів, член спілок офіцерів України, краєзнавців та журналістів, ініціятор та фундатор встановлення у Лохвиці погруддя Тарасові Шевченкові, ряду пам'ятних знаків та меморіяльних дощок. Електронна пошта автора книги: panher61@yahoo.com, мобільний телефон в Україні: (380-50) 904-9440.

В'ячеслав Онацький – заступник директора Інституту українського вільного козацтва ім. Антона Кущинського.

Лохвиця, Полтавська область

Україна – в центрі...

(Продовження зі стор. 1)

кі дні спровокованої Росією війни на сході країни.

Найконкретніше тема цієї допомоги прозвучала з уст Генерального секретаря НАТО А. Ф. Расмусена: „Ми будемо консультуватися, щоб посприяти Україні з реформами в оборонному секторі, на цю ціль союзники НАТО нададуть близько 15 млн. евро. Ми зосередимося на кіберзахисті, логістиці, командному управлінні і засобах зв'язку. Ми також допоможемо з реабілітацією військових, які постраждали внаслідок конфлікту".

Але щодо власне військової допомоги, зокрема модерної зброї, то А. Ф. Расмусен „вмив руки", сказавши, що оскільки така зброя є власністю окремих членів альянсу, то, „відповідно, й це рішення – в компетенції тих країн, і НАТО як структура не втручатиметься у цей процес".

У цьому випадку „не втручатиметься" могло означати „не забороняє", бо далі на цій же пресконференції П. Порошенко говорив про це вже як про здійснений факт: „Досягнуто домовлености на двосторонньому рівні щодо військово-технічної співпраці, в тому числі – про постачання нелетального та летального озброєння, включаючи високоточну зброю".

Щоправда, не розкривши при цьому деталей, Президент спричинив у середовищі українських оглядачів деякі сумніви: мовляв, з ким саме досягнуто домовлення, про яку зброю йдеться і коли вона опиниться в українських руках? І тому, що інформація, котра б підтверджувала мовлене П. Порошенком, протягом зустрічі в Нюпорті так і не спливла на поверхню, ці сумніви ще більше підігрів своєю заявою Президент Польщі Броніслав Коморовський: „Якби Порошенко звернувся до мене з проханням про постачання в Україну летальної зброї, моєю відповіддю було б „так". Але річ у тому, що він мене про це так і не попросив".

Усе це надало певної логіки припущенню, що „заява Порошенка могла бути засобом психологічного тиску на Росію та проросійських бойовиків. Перед ключовим переговорним равндом у Мінську Київ мав показати, що у нього ще лишилися козирі" („Европейська правда", 6 вересня)

Навіть якщо все було саме так, Президента треба розуміти, а не осуджувати. Ніхто в НАТО не хоче війни в Україні, ні альянс в цілому, ні жодна з його держав-членів не готова стати у збройній обороні України, на нинішній день вся підтримка – переважано риторична. І все ж ця проукраїнська риторика в Нюпорті звучала, як ніколи раніше, дуже виразно і досить переконливо, тому П. Порошенко 4 вересня змушений був сказати те, чого від нього чекали – про плянований успіх переговорів у Мінську: „В п'ятницю (тобто 5 вересня – П. Ч.) о 14-ій годині має відбутися засідання тристоронньої контактної групи, на якому має бути підписано документ, який передбачає етапність запровадження мирного пляну. І першим його елементом буде припинення вогню".

Контактну групу в Мінську знову, як і попереднього разу, складали колишній Президент України Леонід Кучма, Посол Росії в Україні Михайло Зурабов, представник Організації з безпеки і співробітництва в Европі Гайді Тальявіні, чільні бойовики „Донецької народної республіки" Олександер Захарченко та Андрій Пурґін і керівник „Луганської народної республіки" Ігор Плотницький.

Наступного дня, 5 вересня, П. Порошенко в Нюпорті перед великою групою українських і закордонних журналістів повідомив про підписання в Мінську протоколу з впровадження в Україні мирного пляну. Пару важливих речень з його заяви: „Я дуже задоволений результатами саміту і дуже задоволений, що перемир'я досягнуто саме під час саміту. Я можу також підтвердити, що це перемир'я ґрунтується на домовленостях, які було досягнуто під час моєї телефонної розмови з Президентом Путіним, і це є ґарантією, що це перемир'я триватиме довго".

Згадана телефонна розмова відбулася 3 вересня, інформація про неї від самого початку була вкрай суперечлива. Спершу, ще того дня, прес-служба Президента України ствердила, що вислід розмови мож обома керівниками держав полягає в домовленості про „постійне припинення вогню". Через пару годин формулювання замінили на „домовлення про режим припинення вогню".

А прес-служба В. Путіна взагалі вилляла відро холодної води на оптимізм Києва, заявивши, що президенти „ні про що не домовлялися, оскільки Росія не є стороною конфлікту".

Коли 4 вересня В. Путін оприлюднив свій „мирний" плян, стало зрозуміло, що Москва не збирається йти на жодні поступки. В семи пунктах цього пляну ані словом не йшлося про вирішальну ролю Росії в розв'язуванні війни на сході України, ні про участь російських реґулярних військ у цій війні, ні про відновлення законного кордону між Україною і Росією.

Коментуючи цей „документ", Прем'єр-міністер України Арсеній Яценюк заявив, що „плян Путіна – це спроба окозамилювання для міжнародного співтовариства перед самітом НАТО і спроба уникнути неминучих рішень Европейського союзу про нову хвилю санкцій проти Росії. Насправді цей плян має своєю метою заморожування конфлікту на Донбасі та знищення України".

Мабуть, хтось мусить говорити те, що говорить А. Яценюк, а хтось мусить робити те, що робить П. Порошенко. Сьогоднішню українську ситуацію неможливо увібгати в однозначний висновок. Псові можемо більше вірити, ніж Москві. Але Україні дуже потрібний період миру, і цей мир, сумнівний з багатьох точок зору, врешті виправдає Президента П. Порошенка – у тому випадку, якщо він використає цей період, спрямувавши все українське суспільство на зміцнення – економічне, політичне, моральне, духовне, військове – незалежної Української держави. Мета абсолютно реальна – якщо взяти до уваги величезний потенціял української спільноти, пробуджений і виявлений у дні Революції гідности і в боях з російськими окупантами. Чи на це вистачить П. Порошенкові державницького хисту, політичної і чисто людської волі?

Не забігаймо далеко наперед. Вже найближчі дні дадуть перші відповіді на найгостріші запитання, які хвилюють українське суспільство і світове українство: чому у Мінську Україна веде переговори з бандитами-українофобами, а не з законними органами влади Донецька і Луганська? Чи може Україна погодитися на „таку „федералізацію" Донбасу, за якої Київ буде годувати своїх кривавих ворогів, а фактично ними керуватиме, на шкоду Україні, В. Путін? В такому разі чи варто триматися за Донецьку і Луганську „народні республіки", якщо вони залишаться підступним засобом, яким Москва постійно дестабілізуватиме Україну, знесилюючи її і кидаючи їй під ноги все нові й нові колоди на шляху до Европи?

НОВИНИ НАУКИ

В університеті провели конференцію

Сергій Зражевський

ПЕРЕЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, Київська область. – 14 травня до Переяслав-Хмельницького педагогічного університету ім. Григорія Сковороди вкотре завітала гостя з Німеччини, президент Німецько-українського наукового об'єднання (НУНО), доктор філософії Дарина Тетерина-Блохин на міжнародну конференцію, присвячену 105-ій річниці від дня народження вченого европейської величини, теоретика, історика літератури, літературного критика, автора багатьох фундаментальних праць Юрія Бойка-Блохина. Організували конференцію НУНО ім. професора Ю. Бойка-Блохина, фонд та музей родини Блохинів в педагогічному університеті та бібліотека навчального закладу.

З вітальним словом до присутніх звернувся проректор з наукової роботи університету Сергій Рик, який вручив Д. Тетерині-Блохин пам'ятну відзнаку – медалю Михайла Сікорського за плідну співпрацю між університетом і Німецько-українським науковим об'єднанням, яке вона очолює.

З привітанням до присутніх звернувся д-р Петро Кононенко, вітання надіслали голова ОУН (д) Павло Дорожинський з Києва, власник фірми „Webasto", віцепрезидент НУНО, проф. Ґергард Май, представники української науки і громадських організацій Києва, Запоріжжя, Сум, Казані.

Учасники конференції у Переяслав-Хмельницькому педагогічному університеті ім. Григорія Сковороди.

Аматорський камерний хор університету під керівництвом Олени Борисової порадував учасників зібрання концертом, під час якого прозвучали клясичні твори Вольфґанґа Моцарта, Франца Шуберта, Кирила Стеценка та інших.

На пленарному засіданні з доповіддями виступили д-р П. Кононенко, професор Київського національного університету ім. Тараса Шевченка Тарас Кононенко, завідувачка катедри Сумського державного педагогічного університету ім. Антона Макаренка Лариса Горболіс і доцент цього університету Оксана Єременко, доцент Чернігівського державного інституту економіки і управління Людмила Зіневич, завідувачка катедри Академії адвокатури України Тетяна Кончук, доцент Запорізького національного університету Валентина Кравченко, старший науковий співробітник Інституту філософії Ірина Валявко, доцент Інституту мовознавства ім. Олександра Потебні Олеся Лазаренко, а також Віктор Тарахан з Шевченківського національного заповідника у Каневі, бібліограф університету Лідія Губар, директорка бібліотеки університету Ольга Шкира.

Відбулася презентація ряду видань НУНО. За підсумками конференції буде видано збірник наукових матеріялів.

Учасники наукового зібрання завітали з екскурсією до музею-архіву родини Ю. та Д. Блохинів, який уже п'ять років працює в читальній залі „Чумацький шлях" університету, відвідали інші музеї Переяслава-Хмельницького.

Сергій Зражевський – фахівець редакційно-видавничого відділу Переяслав-Хмельницького педагогічного університету ім. Григорія Сковороди.

В ТРИНАДЦЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність
нашого невіджалуваного
БАТЬКА і ДІДУСЯ,
що припадає на 16 серпня 2014 р.

І

в СЕМУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність
нашої невіджалуваної
МАМИ і БАБЦІ,
що припадає на 29 вересня 2014 р.

св. п.

проф. д-ра Петра і Олени-Лесі Ґой

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ З ПАНАХИДАМИ
В УКРАЇНСЬКИХ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ

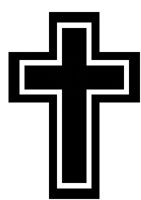
в Америці:
- **у церкві св. Юра в Ню-Йорку, 20 вересня 2014 р. о год. 6:00 веч.**

в Україні:
- **у Львові в соборі св. Юра;**
- **в Отинії у церкві св. Михаїла.**

Про молитви за спокій душі наших незабутніх БАТЬКА і МАМИ просять засмучені діти: доня МАРУСЯ і син ЮРІЙ.

„Все що мали, віддали
Для одної ідеї,
І горіли, і ясніли
І трудилися для неї"
Іван Франко

„Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать,
І несучи вагу ту тяжкую,
Буду пісню веселу співать!"
Леся Українка

Родина Паславських щиро вдячна за молитви
та вислови любови і пошани в намірені
нашого дорогого сина та брата

св. п.

Маркіяна Паславського.

На вшанування його пожертви ми будемо
відзначати його життя віддане за
Україну пропам'ятною відправою
в суботу, 20 вересня 2014 року,
о год. 10 ранку
в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя

St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church
719 Sanford Avenue
Newark, NJ 07106

З глибоким жалем повідомляємо, що 3 вересня 2014 року відійшов
у Божу вічність наш найдорожчий ТАТО, ДІДО І ПРАДІДО

св. п.

ЕВСТАХІЙ „СОЙКА" КМЕТЬ

член Організації Українських Націоналістів (б),
вістун-санітар сотні „Месники 2", Української Повстанської Армії,
нар. 12 вересня 1925 року у Волі Великій, Любачівського повіту.

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, 5 вересня, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, Union, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 6 вересня, о год. 9:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., а відтак на Українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

діти - Александер Галущак, Богданна Симчик з чоловіком Іваном, Мирослава Дворська з чоловіком Богданом.

внуки - Анна Марія Яцевич з чоловіком Стефаном, Александер Галущак з дружиною Юліаною, Надія Фолк з чоловіком Петром, Христофер Дворський, Юрій Симчик з нареченою Наталією, Михайло Дворський і Дженифер Дворська.

правнуки - Наталка Яцевич, Никола Яцевич, Ярема Фолк, Максим Дворський, Тарас Фолк, Маріанна Галущак і Надя Галущак.

та ближча і дальша родина в Америці, Польщі й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У п'яту болючу річницю смерти
нашого найдорожчого Мужа, Батька і Дідуся
14 вересня 2009 року

св. п.

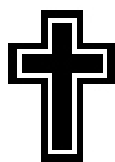
СИДОРА НОВАКІВСЬКОГО

будуть відправлені Поминальні Служби Божі:

в церкві св. Николая в Wilmington, DE
в церкві Христа Царя в Philadelphia, PA
в каплиці Сестер Служебниць в Sloatsburg, NY
в церкві св. Юра у Львові

Вічна Йому пам'ять!

дружина Евгенія
донька Дарія Лисий з родиною
донька Мирослава Новаківська-Волошин
син Роман з родиною

Ділимось сумною вісткою, що з волі Всевишнього,
відійшла на Вічну Ватру в понеділок, 18 серпня 2014 року,
на 86-му році життя, наша незабутня Мама і Бабуся

св. п.

Люба Цьолко

народжена 24 березня 1928 року в Підлиссю, Золічівського повіту, вдова по св. п. Романові Цьолко, пластунка, сеніорка, член куреня „Буриверхи".

Покійна виїхала до Америки та посилилася з родиною у Бафало, Н.Й. Активно включилася в українське суспільне життя, в розбудову Пластової станиці та оселі Новий Сокіл, та працю при парафії св. о. Миколая. Покійна присвятила життя вихованню своїх дітей та опіці родини.

Залишилися у глибокому смутку:
син - Адріян з дружиною Христею та дітьми Адріяном і Богданою
син - Орест з дружиною Paula і доньками Александрою і Андреєю
донька - Ліда Пілецька з чоловіком Марком та синами Денисом і Олександром
ближчка і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

